

Nikomu nevěř.

Vzte k

TRACY WOLFFOVÁ

FRAGMENT

Vztek

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Tracy Wolffová

Vztek – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Vztek

TRACY WOLFFOVÁ

Přeložily Kristýna Vítková a Hana Netušilová

FRAGMENT

Copyright © 2020 by Tracy Deebs.

First published in the United States under the title CRUSH: Crave series #2.

This translation published by arrangement with Entangled Publishing, LLC through RightsMix LLC.
All rights reserved.

Translation © Kristýna Vítková, Hana Netušilová, 2023

Cover design by Elizabeth Turner Stokes and Bree Archer

Cover artwork by Sebastian Janicki/Shutterstock; xpixel/Shutterstock; s-ts/Shutterstock;
Renphoto/Gettyimages

ISBN tištěné verze 978-80-253-6601-1

ISBN e-knihy 978-80-253-6603-5 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-6604-2 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-253-6602-8 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

Elizabeth Pelletierové a Emily Sylvan Kimové,
dvěma největším drsňáčkám v oboru.
S nikým bych nepodnikla tuhle cestu raději.

1

Jen tak se probudit

Být jediným člověkem ve škole pro nadpřirozené bytosti je přinejlepším riskantní. Přinejhorším to připomíná poslední kousací hračku v místnosti plné vzteklých psů.

A obvykle... no, obvykle je to fakt bezva.

Smůla, že dnešek rozhodně *není* obvyklý den.

Nevím proč, ale cestou na hodinu anglické literatury svírám v ruce popruh batohu jako záchranné lano a všechno mi připadá zvláštní.

Možná proto, že mrznu a třesu se zimou, která mi proniká až do morku kostí.

Možná proto, že mám ruku samou modřinu a odřeninu, jako bych se pokoušela prorazit zeď – a s největší pravděpodobností prohrála.

Nebo možná proto, že na mě všichni – a tím myslím *všichni* – zírají, a *ne* zrovna v dobrém slova smyslu.

Ale zírali na mě vůbec někdy jinak?

Mysleli byste si, že už jsem si na to zvykla, protože to nějak patří k tomu, když se stanete přítelkyní upířího prince. Ale kdepak. A *rozhodně* není v pohodě, když se každý upír, čarodějnice, drak a vlkodlak, co jich tu je, zastaví a zírá na vás s vytřeštěnýma očima a pusou dokořán – jako dneska.

A popravdě to nikomu z nich zrovna nesluší. No tak. Neměla bych se divit spíš já? Odjakživa přece vědí, že lidi existují. Ale já teprve před týdnem zjistila, že ta příšera ve skříni je skutečná. Stejně jako ty v mém pokoji, ve třídách... a někdy i v mé náruči. Neměla bych to být teda já, kdo by tu měl chodit se spadlou bradou a zírat na *ně*?

„Grace?“ Za známým hlasem najdu překvapeného Mekhiho. Normálně snědou pokožku má voskovější, než jakou jsem u něj kdy viděla.

„Ahoj, tak jsi tady,“ usměju se. „Už jsem si myslela, že budu muset dneska číst *Hamleta* sama.“

„*Hamleta*?“ zopakuje přiškrceně a snaží se přitom vytáhnout z kapsy mobil. Jeho ruce mají k pevným daleko.

„Jo, *Hamleta*. Tu hru, kterou čteme v literatuře už od chvíle, co jsem přijela, víš?“ Nervózně přešlápnu. Najednou je mi nepříjemné, že na mě nepřestává zírat, jako bych byla duch... nebo něco horšího. Tohle rozhodně není jeho typické chování. „Dneska spolu přehráváme scénu, vzpomínáš?“

„My neče–“ Odmlčí se v půlce slova a palce mu létají po displeji, jak píše podle jeho výrazu tu nejdůležitější zprávu v životě.

„Jsi v pořádku?“ Popojdu blíž. „Nevypadáš moc dobře.“

„*Já* nevypadám moc dobře?“ vyštěkne smíchy a roztřesenou rukou si prohrábne dlouhé černé vlasy. „Grace, tys –“

„Slečno Fosterová?“

Mekhiho přeruší neznámý hlas, který se hlasitě rozlehne chodbou.

„Jste v pořádku?“

Strčím po Mekhim pohledem *O co sakra jde?* a oba se otočíme. Spěchá k nám pan Badar, učitel lunární astronomie.

„Jsem v pohodě,“ odpovím. „Jenom se snažím dostat do třídy, než začne zvonit.“ Překvapeně zamrkám a ustoupím, když zastaví přímo před námi. Zblízka vypadá ještě vyděšeněji než všechny ty obličeje, které jsem mívěla takhle brzy po ránu na chodbě. Zvlášť když jenom mluvím s kamarádem.

„Musíme najít vašeho strýce,“ sdělí mi a popadne mě za loket. Pak se mě pokusí otočit a odvést směrem, odkud jsem právě přišla.

V hlase mu nezazní tak úplně varování, ale cítím z toho víc než žádost, takže ho bez námitek následuju dlouhou klenutou chodbou. A napomůže tomu i fakt, že normálně klidný Mekhi se může přetrhnout, aby nám uhnul z cesty.

Jenže s každým krokem ve mně sílí pocit, že něco není v pořádku. Hlavně když nás všichni sledují doslova přikovaní na místě a pan Badar začíná být čím dál nervóznější.

„Můžete mi říct, co se stalo, prosím?“ požádám, když se dav před námi rozestoupí. Není to poprvé – tak znovu, chodím s Jaxonem Vegou –, ale ještě nikdy k tomu nedošlo, aniž by u toho byl můj kluk. Je to fakt divné.

Pan Badar se na mě podívá, jako by mi narostla druhá hlava, a pak se zeptá: „Vy to nevíte?“ Ve skutečnosti to zní, jako by propadal panice, a jeho hluboký hlas nabírá tak neuvěřitelných výšek, až mě přepadne úzkost. Zvlášť když mi to připomene Mekhiho výraz, se kterým před pár minutami hledal mobil.

Stejný spatřím i v Camově tváři, když ho mineme ve dveřích jedné z chemických laboratoří. A v Gwenině. A Flintově.

„Grace!“ zavolá a vyběhne ze třídy, aby s námi srovnal krok. „Bože můj, Grace! Jsi zpátky!“

„Teď ne, pane Montgomery,“ utrhne se učitel a zuby mu při každém slově ostře cvaknou.

Takže rozhodně vlkodlak... soudě podle velikosti špičáku, co mu vykukuje zpoza rtu. Nejspíš bych to měla uhodnout už podle předmětu, který učí – kdo by se měl zajímat o lunární astronomii víc než stvoření, která příležitostně ráda vyjí na měsíc?

Poprvé mě napadne, jestli se dnes ráno nestalo něco, o čem nevím. Popral se snad Jaxon znovu s Colem, místní alfou? Nebo si tentokrát vybral jiného vlka – možná Quinna nebo Marca? Nepřijde mi to pravděpodobné, protože se nám poslední dobou všichni obloukem vyhýbali, ale proč by jinak vlkodlačí učitel, se kterým jsem se ještě nikdy nesetkala, tak panikařil a snažil se mě dostat za strýcem?

„Počkej, Grace.“ Flint se natáhne, ale pan Badar mu zabrání, aby se mě dotkl.

„Řekl jsem, že teď ne, Flinte! Jděte do třídy!“ zavrčí hrdelně.

Drak vypadá, jako by se chtěl hádat. Ve světle lustru na chodbě se zničehonic ostře zalesknou další zuby. Ale nejspíš dojde k závěru – navzdory zatnutým pěstím –, že to nestojí za ty potíže, protože sklapne a sleduje, jak odcházíme... stejně jako všichni ostatní.

Pár lidí vypadá, že by se chtělo přiblížit – například Macyina kamarádka Gwen –, ale další varovně vlkodlačí zavrčení přiměje celou skupinu, aby si radši držela odstup. Zdá se, že mě teď pan Badar spíš táhne pryč.

„Vydržte, Grace. Už jsme skoro tam.“

„Kde?“ Chci se dožadovat odpovědi, ale ochraptělý hlas stávkuje.

„V ředitelně, samozřejmě. Váš strýc už na vás dlouho čeká.“

Nedává to žádný smysl. Vždyť jsem strýčka Finna viděla naposledy včera.

Po zádech mi přeběhne znepokojivý mráz, až se mi naježí chloupky na pažích.

Všechno je divné.

Všechno mi připadá *špatně*.

Když zahneme za roh do chodby zdobené gobelíny, tentokrát sáhnou do kapsy pro mobil já. Napíšu Jaxonovi. *On* mi vysvětlí, o co tu jde.

Tohle všechno přece nemůže být kvůli Coleovi, ne? Nebo Lie. Nebo kvůli – vyjeknu, když v myšlenkách narazím do čehosi, co připomíná vysokou zeď, ze které trčí ocelové tyče, které mě bodají přímo do hlavy.

A přestože není skutečná, mentální náraz překvapivě taky dost bolí. Na chvíli otřeseně ztuhnou. Jakmile se dostanu přes moment překvapení – a tu bolest –, pokusím se ještě usilovněji překonat překážku, ždímám mozek ve snaze sebrat a uspořádat si myšlenky. Donutit je vydat se po stezkách, které jsou z nějakého důvodu najednou uzavřené.

V tu chvíli mi dojde, že si nedokážu vzpomenout, jak jsem se dnes ráno probudila. Nevzpomínám si na snídani. Nebo jak jsem se oblékla. Nebo že bych mluvila s Macy. Nepamatuju si z dnešního rána vůbec nic. „Co se to k čertu děje?“

Neuvědomím si, že jsem to řekla nahlas, dokud učitel dost zasmušile neodpoví. „Jsem si poměrně jistý, že Foster doufá, že mu to budete moci objasnit.“

O takovou odpověď zrovna nestojím, proto začnu znova hledat mobil. Už žádné rozptylování. Chci Jaxona.

Jenže v kapse, kde ho vždycky mívám, není a druhá je taky prázdná. Jak je to možné? Telefon nikdy nezapomínám.

Znepokojení se promění ve strach a ten v záludnou paniku, která mě bombarduje nespočtem otázek. Snažím se zůstat klidná a neukázat těm dvěma tuctům lidí, co mě v tuhle chvíli pozorují, jak moc jsem ve skutečnosti rozrušená. Ale je těžké zachovat kamenný výraz, když nemám ponětí, o co tu jde.

Pan Badar do mě šťouchne, abych znovu vykročila, a já bezmyšlenkovitě poslechnu.

Naposledy zahňeme a před námi se objeví katmerská ředitelna, kterou příhodně obývá strýček Finn. Čekám, že učitel zaklepe, ale ten místo toho rozrazí dveře a popožene mě do přijímací místnosti, kde sedí za stolem strýčkova sekretářka a píše něco na notebooku.

„Hned se vám budu věnovat,“ řekne slečna Havershamová. „Jen potřebuju ješ–“

Zvedne oči – přes monitor a fialové půlměsíkové brýle –, a jakmile mě spatří, zmlkne uprostřed věty. Pak prudce vyskočí od stolu, až židle narazí do zdi, a zaječí na strýce.

„Finne, rychle sem!“ Oběhne stůl a obejmě mě. „Grace, tak ráda tě vidím! Konečně jsi tu!“

Nemám ani páru, co tím myslí, stejně jako proč mě objímá. Jasně, slečna Havershamová je docela milá dáma, ale netušila jsem, že se náš vztah posunul od formálních pozdravů ke spontánním a očividně bouřlivým objetím.

Ale stejně jí to oplatím. Dokonce ji poplácám po zádech – sice trochu nemesle, ale záměr se počítá, ne? A má to i světlou stránku – její bílé vlnité vlasy voní po medu.

„Taky vás ráda vidím,“ odpovím. Trochu se odtáhnou a doufám, že pětivteřinové objetí bude v téhle bizarní situaci stačit.

Ale slečna Havershamová má očividně jiný názor a sevře mě tak pevně, že začínám mít trochu problém se nadechnout. Rozpaky ponechme stranou.

„Finne!“ zaječí znovu a je jí úplně jedno, že má zrovna rudou pusku hned vedle mého ucha. „Finne! To je –“

Dveře ředitelny se rozlétnou. „Gladys, máme interkom –“ Taky se zarazí uprostřed věty a vytřeští oči.

„Ahoj, strýčku Finne,“ usměju se. Slečna Havershamová konečně uvolní medově vonící smrtící stisk. „Omlouvám se, že obtěžuju.“

Strýček mlčí. Jen na mě dál zírá a naprázdno pohybuje ústy, ze kterých nevychází žádný zvuk.

A já mám najednou pocit, jako bych měla žaludek plný skleněných střepů.

Možná si nepamatuju, co jsem měla k snídani, ale jednu věc vím jistě... Něco je fakt hodně špatně.

2

Takže... o co jsem přišla?

Zrovna se chystám sebrat odvalu a zeptat se strýčka Finna, o co tu jde – v minulosti mi nikdy nelhal (aspoň ne přímo do očí) –, ale než dokážu dostat z absurdně vyschlého krku jediné slovo, vyjekne: „Grace!“

A pak už se rozběhne. „Ach můj bože, Grace! Jsi zpátky.“

Zpátky? Proč to lidi pořád opakují? Kde přesně jsem byla? A proč nečekali, že se vrátím?

Znovu zalovím v paměti a zase narazím do vysoké zdi. Nebolí to tolik jako poprvé – možná už vyprchal šok –, ale pořád je to nepříjemné.

Stejně jako slečna Havershamová, i strýček Finn mě okamžitě popadne a zprudka obejmě. Zahalí mě jeho osobitá dřevitá vůně a uklidní mě víc, než jsem čekala. S úlevou se mu svezu do náruče a snažím se přijít na to, co se to sakra děje. A proč si nepamatuju nic, co by mohlo u strýčka – nebo kohokoli dalšího, koho jsem dneska potkala – vyvolávat takové reakce.

Vždyť jsem jenom šla do třídy, stejně jako každý zdejší student.

Nakonec se strýček Finn poodtáhne a zadívá se mi do obličej. „Grace. Nemůžu uvěřit, že ses doopravdy vrátila. Tolik jsi nám chyběla.“

„Chyběla jsem vám?“ zopakuju. Konečně jsem odhodlaná získat nějaké odpovědi, a tak o pár kroků ucouvnu. „Co to má znamenat? Proč se všichni chovají, jako by viděli ducha?“

Na nepatrnou chvíli spatřím ve strýčkově pohledu, kterým střelí po panu Badarovi, odraz vlastní paniky. Ale hned se uvolní, nasadí kamennou tvář (což není ani trochu děsivé), vezme mě kolem ramen a řekne: „Pojďme do ředitelny a promluvíme si, ano?“

Ohlédne se po učiteli. „Díky, Raji. Jsem ti vděčný, že jsi Grace přivedl.“

Pan Badar souhlasně přikývne, krátce mě sjede přimhouřenýma očima a vyjde z přijímací místnosti.

Strýček Finn mě jemně pobídne do ředitelny – mimochodem, co to dneska se všemi je, že mě pořád někam popostrkují? – a celou dobu přitom úkoluje paní Havershamovou. „Můžete napsat zprávu Jaxonu Vegovi a požádat ho, aby se co nejdříve dostavil? A zjistěte, kdy bude mít moje dcera –“ podívá se na mě a pak zpátky na sekretářku, „– za sebou *testy*.“

Paní Havershamová začne přikyvovat, ale vstupní dveře se rozletí tak prudce, že klika s prasknutím narazí do kamenné zdi.

Nervy mi vzplanou a každický vlas se postaví do pozoru. Protože i čelem k opačné straně místnosti každická buňka v mém těle přesně ví, kdo právě vešel. Jaxon.

Jediné ohlédnutí přes rameno mi sdělí všechno, co potřebuju vědět. Včetně toho, že se chystá rozpoutat všechny druhy pekla. A rozhodně ne v dobrém slova smyslu.

„Grace.“ Promluví tiše, ale země pod nohama se mi stejně začne třást, když se střetneme pohledem.

„V pořádku, Jaxone. Jsem v pohodě,“ ujišťuju ho, ale nejspíš mě nevnímá. Netrvá mu ani vteřinu, než mě vytrhne ze strýčkova objetí a vtáhne do své svalnaté náruče.

Je to poslední věc, kterou bych čekala – veřejný projev náklonnosti přímo před strýcem –, ale jakmile se k němu přitulím, ani trochu na tom nesejde. Ne, když při prvním doteku jeho kůže povolí veškeré moje napětí. Ne, když mám poprvé od chvíle, co mě Mekhi oslovil na chodbě – a možná ještě déle –, konečně pocít, že můžu volně dýchat.

Sevru ho pevněji a uvědomím si, že přesně *tohle* mi chybělo. Tohle jsem hledala, aniž bych o tom věděla. A došlo mi to, teprve když kolem mě ovinul paže.

Jaxon se musí cítit stejně, protože mě svírá čím dál silněji, dokonce i když vypustí dlouhý, pomalý povzdech. Chvěje se, a přestože se země přestala třást, cítím, jak ten pohyb ještě doznívá.

Ze všech sil mu objetí oplácím. „Jsem v pořádku,“ zopakuju, ale vlastně nechápu, proč je tak rozhozený. Nebo proč je strýček Finn v takovém šoku, že mě vidí. Ale zmatek rychle vyklízí pole sotva zadržované panice.

„Nechápu to,“ zamumlám a zakloním hlavu, abych mu viděla do očí. „Co se děje?“

„Všechno už bude v pořádku,“ odpoví rázně a nespouští ze mě temný, pronikavý a zničující pohled.

A v kombinaci se vším, co se od rána stalo, je toho najednou moc. Sklopím oči, jen dokud se mi nepodaří popadnout dech, ale to mi taky nepřipadá dost, takže mu nakonec zabořím obličej do hrudi a zhluboka vdechuju jeho vůni.

Srdce mu bije hlasitě a rychle – vlastně až moc rychle –, ale pořád mi to připomíná návrat domů. Pořád je *cítit* jako domov, jako pomeranče, svěží voda a štiplavá skořice. Povědomě. Sexy.

Je můj.

Povzdechnu si a přitulím se ještě blíž. Tohle mi chybělo, a nevím ani proč. Od chvíle, kdy jsem před dvěma dny vypadla z ošetřovny, jsme byli prakticky nerozluční.

Od chvíle, kdy mi řekl, že mě miluje.

„Grace,“ vydechne moje jméno jako modlitbu a nevědomky zrcadlí moje pocity. „Moje Grace.“

„Tvoje,“ souhlasím šepem a vážně doufám, že mě strýček Finn neuslyší. Zároveň Jaxona pevněji obejmu kolem pasu.

A právě v tu chvíli se cosi probudí k životu – něco troufalého, mocného a všepohlcujícího. Proletí to a otřese mnou jako výbuch až do hloubi duše.

Dost!

Přestaň!

S ním ne.

3

Kam se hrabe Šípková Růženka

Bez rozmyšlení Jaxona odstrčím a klopýtnu vzad. Hrdelně zavrčí, ale nepokusí se mě zastavit. Místo toho mě jen šokovaně pozoruje. V tom si můžeme podat ruce.

„Co to bylo?“ zašeptám.

„Co přesně myslíš?“ opáčí a probodává mě pohledem. V tu chvíli si uvědomím, že to neslyšel ani *necítit*.

„Nevím. Omlouvám se.“ Slova přicházejí instinktivně. „Nechtěla jsem...“

Zavrtí hlavou, ale taky ustoupí. „Nedělej si s tím hlavu, Grace. To je v pořádku. Prožila jsi toho dost.“

Myslí to s Liou, říkám si. Ale Jaxon tím přece prošel taky. A když si ho pořádně prohlédnu, uvědomím si, že je to na něm vidět. Je hubenější, než si pamatuju, takže ty jeho absurdní lícní kosti a ostře řezaná čelist jsou ještě výraznější než obvykle. Tmavé vlasy má trochu delší a rozčuchanější, než jsem zvyklá, takže jizva na tváři je sotva vidět, a pod očima má tak tmavé fialové kruhy, že vypadají jako modřiny.

Pořád je krásný, ale teď je ta krása jako otevřená rána. Až mě to bolí.

Čím déle se na něj dívám, tím hlubší panika se mě zmocňuje. Protože takové změny nenastanou přes noc. Lidem nenarostou vlasy ze dne na den a taky většinou tak rychle nezhubnou. Něco se stalo, něco závažného, a já si na to z nějakého důvodu nedokážu vzpomenout.

„Co se děje, Jaxone?“ Když neodpoví dost rychle, otočím se ke strýčkovi a najednou mě pod kůží pálí vztek. Už se mi z toho dělá špatně a unavuje mě, jak mě pořád všichni drží v nevědomosti.

„Řekni mi to, strýčku Finne. Víím, že se stalo něco špatného. Cítím to. Navíc mám nějak zastřenou paměť –“

„Máš zastřenou paměť?“ zopakuje a poprvé od Jaxonova příchodu popojde blíž. „Jak přesně to myslíš?“

„Prostě si nemůžu vzpomenout, co jsem měla dnes ráno k snídani. Nebo o čem jsme si s Macy včera večer před spaním povídaly.“

Oba si vymění dlouhý pohled. „Nedělejte to,“ požádám je. „Nevynechávejte mě.“

„My tě nevynecháváme,“ ujišťuje mě strýček Finn a zvedne v uklidňujícím gestu ruku. „Jen se to taky snažíme pochopit. Co kdybyste zašli do ředitelny a promluvíme si, ano?“ Otočí se k paní Havershamové. „Můžete mi, prosím, zavolat Marisu? Řekněte jí, že je tu Grace, a požádejte ji, aby přišla co nejdřív.“

Přikývne. „Jistěže. Dám jí vědět, že je to naléhavé.“

„Proč potřebujeme Marisu?“ Při pomyslení, že by mě zase prohlížela kat-merská zdravotní sestra – která je náhodou taky upírka –, se mi sevře žaludek. Během posledních dvou případů jsem musela zůstat v posteli mnohem déle, než by se mi líbilo. „Necítím se nemocná.“

Pak ale udělám chybu a podruhé se podívám na svoje ruce. A konečně si uvědomím, jak jsou odřené a zkrvavené.

„Vypadáš trochu opotřebovaně,“ prohlásí strýc záměrně uklidňujícím tónem, když za námi zavře dveře do ředitelny. „Jen tě chci nechat prohlédnout a ujistit se, že je všechno v pořádku.“

Mám asi milion otázek a jsem odhodlaná dostat na všechny odpovědi. Ale jakmile se posadím na jednu z židlí před těžkým psacím stolem z třeshňového dřeva a strýček si sedne na roh téhož stolu, začne se okamžitě vyptávat.

„Vím, že to nejspíš bude znít divně, ale můžeš mi říct, jaký je měsíc, Grace?“

„*Měsíc?*“ Žaludek mi klesne jako kámen ke dnu. Sotva ze sebe dostanu sevřeným hrdlem další slovo. „Listopad.“

Vymění si s Jaxonem znepokojený pohled a mně dojde, že to asi nebude správná odpověď.

Zaplaví mě úzkost a snažím se nadechnout, ale jako by mi na hrudník tlačilo něco strašně těžkého. Tepání ve spáncích ten pocit ještě zhoršuje, ale odmítám se poddat něčemu, z čeho by se podle všeho mohl vyklubat plnohodnotný záchvat paniky.

Místo toho sevřu rukama područky. Pak si dopřeju chvilku, abych si v duchu sestavila seznam několika věcí v místnosti, přesně jak mě naučila Heatherina máma, když mi zemřeli rodiče.

Stůl. Hodiny. Kytka. Hůlka. Notebook. Kniha. Pero. Desky. Další kniha. Právítko.

Než se dostanu na konec, srdeční tep mám skoro v normálu a dech taky. Stejně jako mám absolutní jistotu, že se stalo něco vážně hrozného.

„Tak *jaký* je měsíc?“ zeptám se tiše a obrátím se k Jaxonovi. Už od mého příjezdu na Katmerskou akademii se mnou jedná tak na rovinu, jak jen to jde, a právě to teď potřebuju. „Dokážu se vypořádat se vším, ať už jde o cokoli. Jen musím vědět pravdu.“ Vezmu jeho ruku do dlaní. „Prosím, Jaxone, prostě mi to řekni.“

Jaxon váhavě přikývne. Pak zašeptá: „Byla jsi mimo skoro čtyři měsíce.“

„Čtyři měsíce?“ Znovu mě zachvátí šok. „*Čtyři měsíce?* To není možné!“

„Vím, že ti to tak připadá,“ pokouší se mě uklidnit strýček Finn. „Ale je březen, Grace.“

„Březen,“ zopakuju, protože opakování je očividně jediné, na co se v tuhle chvíli zmůžu. „Kolikátého?“

„Pátého,“ odpoví pochmurně Jaxon.

Pátého března. Zapomeňte na paniku, teď se mi do vnitřností zahryzne plnokrevná nefalšovaná hrůza. A stáhne mě z kůže, obnaží a vyplivne způsobem, jaký ani nedokážu popsat. Čtyři měsíce života – mého maturitního ročníku – utekly, aniž bych si z nich něco pamatovala. „Nechápu to. Jak bych mohla –“

„To je v pořádku, Grace.“ Jaxon na mě vyrovnaně hledí a jeho pevný stisk mi dodává přesně takovou podporu, jakou si jen můžu přát. „Přijdeme na to.“

„Jak to může být v pořádku? Přišla jsem o čtyři měsíce, Jaxone!“ Zlomí se mi hlas, a tak se roztrášeně nadechnu a zkusím to znovu. „Co se stalo?“

Strýc se nakloní a sevře mi rameno. „Ještě jednou se zhluboka nadechni, Grace. Výborně.“ Povzbudivě se usměje. „Fajn, a teď ještě jednou a velmi pomalu vydechuj.“

Poslechnu ho a všimnu si, že celou dobu pohybuje rty. *Uklidňující kouzlo?* napadne mě, zatímco se ještě jednou nadechnu a při počítání do deseti pomalu vypouštím vzduch z plic.

Jestli ano, nezdá se, že by nějak moc fungovalo.

„Až budeš připravená, pověz mi to poslední, co si pamatuješ.“ Upírá na mě vřelý pohled.

To poslední, co si pamatuju.

To poslední, co si pamatuju.

Měla by to být snadná otázka, ale není. Částečně kvůli zející prázdnotě v mé mysli a částečně proto, že mi tolik vzpomínek připadá zakalených, nedosažitelných. Jako by plavaly hluboko pod hladinou a já viděla pouze jejich rozmazané stíny. Toho, čím bývaly.

„Vzpomínám si na události s Liou,“ začnu, protože je to pravda. „Vzpomínám si na ošetřovnu. Vzpomínám si... na stavění sněhuláka.“

Ta vzpomínka mě zahřeje a usměju se na Jaxona. Oplatí mi to – aspoň co se týká úst. Oči má stejně vážné a ustarané jako vždycky.

„Pamatuju si, jak se mi Flint omlouval, že se mě snažil zabít. Pamatuju si –“ Hlas se mi vytratí a přitisknu si ruku na zničenou tvář, jak mě zaplaví vzpomínky na špičáky přejíždějící po citlivé kůži na krku a rameni, než se do ní zaboří. „Jaxona. Pamatuju si Jaxona.“

Strýček si odkašle. Taký vypadá dost rozpačitě. Ale řekne jen: „Ještě něco?“

„Nevím. Je to tak –“ Zarazím se, když mi hlavou prolétne křišťálově jasná vzpomínka. Podívám se na Jaxona, aby mi ji potvrdil. „Šli jsme po chodbě. Tys mi vyprávěl vtip. Ten o...“ Průzračnost šedne a nahrazuje ji teď už známá mlha. Zápasím s ní, protože jsem odhodlaná tuhle vzpomínku udržet. „Ne, tak to nebylo. Ptala jsem se tě na pointu. Toho vtipu o pirátech.“

A najednou se projasní další, mnohem mrazivější vzpomínky, až celá ztuhnu.

„Ach můj bože. Hudson! Lia to udělala. Přivedla ho zpátky. Byl tady. Byl přímo tady.“

Těkám pohledem mezi Jaxonem a strýčkem Finnem a hledám ujištění, i když mě ta vzpomínka zaplaví. A stáhne pod hladinu. „Je živý?“ zeptám se a hlas se mi třese pod tíhou všeho, co mi Jaxon o svém bratrovi vyprávěl. „Je na Katmeru?“

Strýček Finn se zasmušilým výrazem odpoví: „To je přesně to, na co jsme se tě chtěli zeptat.“

4

Šestý smysl je vlastně lidská oběť

Mě? Jak bych na to mohla odpovědět?“ Jakmile tu otázku položím, „zaskočí mě další vzpomínka. Pohlédnu na Jaxona, úplně strnulého hrůzou. „Skočila jsem mezi vás.“

„Ano.“ Ztěžka polkne a oči barvy bezhvězdné noci ještě víc zčernají a objeví se v nich další stíny. Tolik jsem jich ještě nikdy nezahlédla.

„Měl nůž.“

„Vlastně to byl meč,“ vloží se do toho strýček.

„Máš pravdu.“ Zavřu oči a všechno se mi vrátí.

Jak jdeme chodbou plnou lidí.

Jak koutkem oka zahlédnu Hudsona se zdviženým mečem.

Jak se vrhám mezi ně, protože Jaxon patří mně – je můj, abych ho milovala a chránila. Švihnutí meče.

A pak... nic. To je všechno. Víc si prostě nepamatuju.

„Panebože.“ Zmocní se mě hrůza a napadne mě něco příšerného. „Panebože...“

„Je to v pořádku, Grace.“ Strýček se natáhne, aby mě znovu poplácal po rameni, ale už jsem v pohybu.

„PANEBOŽE!“ Odstrčím židli a vyskočím na nohy. „Jsem mrtvá? Proto si nic nepamatuju? Proto na mě všichni na chodbě zírali? Je to tak, že jo? Jsem mrtvá.“

Začnu přecházet po místnosti, jak se moje myšlenky rozběhnou asi tak dvaceti různými směry. „Ale pořád jsem tady. A lidi mě vidí. Znamená to, že jsem duch?“

Ještě se marně snažím přinutit mozek, aby se přes to dostal, když mě napadne něco dalšího – a mnohem horšího.

Prudce se otočím k Jaxonovi. „Řekni mi, že jsem duch. Že jsi neudělal to, co měla v plánu Lia. Že jsi nezavřel v tom odporném nechutném sklepení nějakého chudáka a nevyužil ho, abys mě přivedl zpátky. Řekni mi, že to neudělal, Jaxone. Že se tu neprocházím jen díky nějakému rituálu a lidské oběti, která –“

„Počkej. Zastav!“ Jaxon oběhne židli a chytí mě za ramena. „Grace –“

„Myslím to vážně. Doufám, žeš nevytáhl nějaké frankensteinské metody, abys mě přivedl zpátky.“ Propadám se do spirály, ale nedokážu to zastavit. Víří ve mně hrůza a děs, společně s odporem se mísí v temný a hnusný chaos, nad kterým nemám kontrolu. „Radši ať v tom není žádná krev. Nebo zaříkávání. Nebo –“

Zavrtí hlavou a přerostlé vlasy ho pohladí po ramenou. „Nic jsem neudělal!“

„Takže *jsem* teda duch?“ Zvednu ruce a zadívám se na čerstvou krev na konečcích prstů. „Ale jak můžu krvácet, jestli jsem mrtvá? Jak můžu –?“

Jaxon mě jemně otočí čelem k sobě.

Zhluboka se nadechne. „Nejsi duch, Grace. Nebyla jsi mrtvá. A rozhodně jsem nevykonal žádnou oběť – lidskou ani jinou –, abych tě přivedl zpátky.“

Chvilku to trvá, ale pak ke mně jeho slova a upřímnost skutečně proniknou. „Nevykonal?“

„Ne.“ Tiše se uchechtne. „Ne, že bych nechtěl. Za poslední čtyři měsíce jsem v sobě našel pro Liu zatraceně hodně pochopení. Ale nic takového jsem dělat nemusel.“

Premýšlím o jeho slovech, hledám mezery a snažím se je porovnat s náhle velmi ostrou vzpomínkou na meč dopadající na můj krk. „Protože existuje jiný způsob, jak někoho přivést zpátky k životu? Nebo protože...?“

„Protože jsi nebyla mrtvá, Grace. Neumřela jsi, když tě Hudson sekl mečem.“

„Ach.“ Ze všech scénářů, na které jsem se připravovala, nepatřil tenhle ani do první desítky. Možná ani dvacítky. A po téhle velmi logické, i když

nepravděpodobné odpovědi nemám vůbec ponětí, co na to říct. „Takže... kóma?“

„Ne, Grace,“ odpoví tentokrát strýček. „Žádné kóma.“

„Tak o co teda jde? Mám sice v paměti obrovské díry, ale jako poslední si pamatuju, že se tě tvůj psychopatický brácha snažil zabít a –“

„A tys mu skočila do rány,“ zavrčí Jaxon. Ne zrovna poprvé si uvědomím, jak mu těsně pod kůží vřou emoce. Ale doteď mi nedošlo, že jedna z nich je pořádný vztek.

Což chápu, ale...

„Udělal bys totéž,“ řeknu tiše. „Nesnaž se to popřít.“

„Já to nepopírám. Ale je v pohodě, když to udělám *já*. Jsem –“

„Chlap?“ přeruším ho varovně a můj tón mu radí, aby našlapoval velmi opatrně.

Jenom zvedne oči v sloup. „Upír. Jsem *upír*.“

„No a co? Snažíš se říct, že tě ten meč ve skutečnosti nemohl zabít? Protože z mého pohledu to vypadalo, že tě Hudson *vážně* chtěl mrtvého.“

„Mohl mě zabít,“ zazní nepopiratelné přiznání.

„Přesně to jsem si myslela. Takže jaký máš argument? Aha, jasně. Jsi *chlap*.“ Dám si záležet, aby v tom posledním slově zaznělo pořádné pohrdání. Ale netrvá dlouho a adrenalin z posledních několika minut vyprchá. „Tak *kde* jsem byla ty čtyři měsíce?“

„Tři měsíce, dvacet jedna dní a přibližně tři hodiny, jestli chceš být přesná,“ oznámí Jaxon nevzrušeně a s prázdným výrazem, ale stejně z něj cítím muka. Slyším všechno, co neříká, a bolí mě z toho na duši. Za něj. Za mě. Za nás.

Má sevřené pěsti, zatnutou čelist, jizvu na tváři pevně staženou – vypadá, jako by se chystal záutočit, jen kdyby věděl, kdo za to může.

Konejšivě ho pohladím po ramenou a obrátím se na strýce. Protože jestli jsem právě přišla o čtyři měsíce života, chci vědět proč. A jak.

A jestli se to může stát znovu.

5

Chrliči jsou nová černá

Naposledy si vzpomínám, jak se chystám na zásah Hudsonovým mečem.“ Přelétnu pohledem ze strýčka k Jaxonovi. Oba mají pevně zaťaté čelisti, jako by ani jeden nechtěl být poslem špatných zpráv. „Co se stalo pak? Sekl mě?“

„Ne tak docela,“ odpoví strýček Finn. „Meč tě zasáhl, to ano. Ale neublížil ti, protože ses stačila proměnit v kámen.“ Přehrávám si v duchu jeho odpověď pořád dokola, ale je to úplně jedno, protože pořád nedává absolutně žádný smysl. „Promiň. Říkal jsi, že jsem se proměnila v...“

„Kámen. Proměnila ses v kámen, Grace. Přímo přede mnou, sakra,“ ozve se Jaxon. „A zůstala jsi zkamenělá celých sto dvacet jedna dní.“

„Co přesně tím myslíte?“ zeptám se. Pořád se to snažím srovnat v hlavě, ale zní to naprosto nemožně.

„To, že jsi měla celé tělo z kamene,“ odpoví strýček.

„Jako že jsem se proměnila v *sochu*?“

„Ne v sochu,“ ujistí mě rychle. A přitom mě ostražitě sleduje, jako by se snažil odhadnout, kolik informací ještě poberu. Tak trochu ho chápu, i když mě to pěkně štve.

„Prostě mi to řekni, prosím,“ požádám ho. „Věř mi, že je mnohem horší lámat si hlavu a snažit se to marně rozluštit než to prostě slyšet. Takže jestli jsem nebyla socha, tak... co?“ Pokouším se přijít aspoň na nějaký nápad, ale je to marná snaha.

A přesto strýček váhá, což mě nutí k zamyšlení, že je to opravdu, opravdu špatné.

„Gargoyla, Grace.“ Nakonec mi řekne pravdu Jaxon, jako vždycky. „Jsi chrlič.“

„Chrlič?“ Nedokážu z hlasu dostat nevěřičnost.

Strýček střelí po Jaxonovi frustrovaným pohledem, ale nakonec váhavě přikývne. „Chrlič.“

To nemůžou myslet vážně. To absolutně, v žádném případě *nemůžou* myslet vážně. „Jako ty věci na okapech chrámů?“

„Jo.“ Jaxon se mírně zazubí, jako by si uvědomil, jak je to směšné. „Jsi chr–“

Zastavím ho rukou. „Prosím tě, neopakuj to. Už napoprvé to bylo dost těžké. Prostě jen na chvíli mlč.“

Otočím se a dojdou k zadní zdi. „Potřebuju chvíli,“ řeknu. „Jenom chvíli, abych...“ To pobrala? Popřela? Obrečela to? *Zařvala sí?*

Řev zní zrovna teď velmi lákavě, ale jsem si celkem jistá, že bych je ještě víc vyděsila, takže...

Dýchám. Prostě to potřebuju rozdýchat. Protože nemám ponětí, co říct nebo dělat dál.

Jasně, částečně jim na ten vtip odmítám skočit – bezva fór, haha –, ale jiná, o dost větší moje část prostě ví, že nelžou. Ne v tomhle. Hlavně proto, že by mi to ani jeden z nich neudělal, ale taky proto, že mám hluboko v sobě něco malého, vyděšeného a pevně stočeného do klubíčka, co se spokojeně uvolnilo přesně ve vteřině, kdy to slovo pronesli. Jako by to celou dobu vědělo a jenom čekalo, až si toho všimnu.

Až to pochopím. Až tomu *uvěřím*.

Takže. Chrlič. Gargoyla. Fajn. To není tak hrozné, ne? Mohlo by to být horší. Zachvěju se. Hudson mi mohl tím mečem useknout hlavu.

Znovu se zhluboka nadechnu a opřu se čelem o studenou šedou zeď strýčkovy ředitelny. V duchu si neustále omílám ‚chrlič‘ pořád dokola a snažím se zjistit, jaký z toho mám pocit.

Chrlič. Jako obrovské kamenné stvoření s křídly a vyceněnými tesáky a... rohy? Párkrát si přejeďu rukou po čele, jen abych se přesvědčila, jestli mi tam něco nevyrostlo a já si toho nevšímala.

Ukáže se, že ne. Nahmatám jenom známé kudrnaté hnědé vlasy. Stejně dlouhé, stejně nezkrotné a stejně otravné jako vždycky, ale rozhodně žádné rohy. Ani tesáky, uvědomím si, když přejedu jazykem po předních zubech. Vlastně mi připadá všechno stejné jako vždycky. Díkybohu.

„Hej.“ Jaxon popojde blíž a teď je na řadě on, aby mě jemně pohladel po zádech. „Víš, že to bude v pořádku, ano?“

Jasně. Samozřejmě. Vždyť o nic nejde. Chrlíči jsou naprosto mírumilovní, ne? Ale nemyslím si, že by zrovna ocenil sarkasmus, takže se nakonec kousnu do jazyka a přikývnu.

„Vážně,“ pokračuje. „Poradíme si s tím. Má to i světlé stránky, chrlíči jsou pěkní drsníci.“

To rozhodně. Obrovské balvany. Naprostí drsníci. *Ne.* „Já vím,“ zašeptám.

„Určitě?“ Trochu se skloní, abychom měli tváře na stejné úrovni. „Protože to tak nevypadá. A rozhodně nezní.“

Je tak blízko, že cítím jeho dech. Na pár vzácných vteřin zavřu oči a předstírám, že jsem v čase před čtyřmi měsíci, kdy jsme byli s Jaxonem v jeho pokoji, mluvili o plánech do budoucna, mazlili se a mysleli, že máme všechno pod kontrolou.

Teď to znělo jako vtip století. Nikdy v životě jsem se necítila víc vykořeležená, dokonce i ve srovnání s těmi prvními dny po smrti rodičů. Tehdy jsem aspoň byla ještě pořád člověk... nebo jsem si to přinejmenším myslela. Teď jsem chrlíč a nemám ani ponětí, co to znamená, natož jak se to stalo. Nebo jak se mi podařilo přijít o skoro čtyři měsíce života zakletá do kamene.

A proč bych to vůbec dělala? Teda chápu, proč jsem se proměnila – předpokládám, že se ve mně probudil nějaký latentní instinkt, který mě zachránil před smrtí. Je to vážně tak přitažené za vlasy, když vezmeme v úvahu, že jsem se teprve nedávno dozvěděla, že dědeček byl čaroděj? Ale proč jsem zůstala zkamenělá tak dlouho? Proč jsem se při první příležitosti nevrátila za Jaxonem?

Namáhám si mozek a snažím se přijít na nějakou odpověď, ale místo vzpomínek mám pořád jen prázdnou zející propast.

Takže teď jsem to pro změnu já, kdo zatne pěsti, až mu začne škubat v odřených prstech. Vypadá to, jako bych se do školy prodrápala skálou. A možná

že jo. Nebo jsem možná udělala ještě něco horšího. Nevím. To je ten problém. Prostě nevím. Vůbec nic.

Nevím, co jsem poslední čtyři měsíce dělala.

Nevím, jak to, že se umím proměnit v chrliče – nebo jak je možné stát se znovu člověkem.

A se vzrůstající hrůzou, která mě úplně paralyzuje, mi pomalu dojde, že neznám odpověď na nejdůležitější otázku ze všech.

Vytřeštím oči na strýčka. „Co se stalo s Hudsonem?“

6

Bez krve není upíří ruleta taková sranda

Strýček Finn mi zestárne přímo před očima, oči mu zmatní a ramena poklesnou, takže vypadá jako živoucí obraz porážky.

„Vlastně to nevíme,“ odpoví. „V jednu chvíli se Hudson snažil zabít Jaxona, a pak –“

„Byl pryč. A ty taky.“ Jaxon mi reflexivně stiskne ruku.

„Nebyla pryč,“ opraví ho strýček. „Jen zůstala chvíli mimo dosah.“

Znovu to vypadá, že ho strýčkovo shrnutí nijak nenadchlo, ale nehádá se. Jen se na mě podívá a zeptá se: „Ty si vážně nic z toho nepamatuješ?“

„Vážně ne,“ pokrčím rameny.

„To je opravdu divné,“ zavrtí strýček hlavou. „Sehnali jsme všechny experty na chrliče, které se nám podařilo najít. Každický z nich měl protichůdné historky a rady, ale nikdo se ani náznakem nezmínil, že si po návratu nebudeš pamatovat, kde jsi byla. Nebo čím ses stala.“ Mluví tiše a jsem si jistá, že se snaží o konejšivý tón, ale celé mě to znejistí ještě víc.

„Myslíte, že je se mnou něco špatné?“ zeptám se nervózně a tčkám mezi nimi pohledem.

„*Není*,“ zavrčí Jaxon, a je to zrovna tak varování pro strýčka Finna jako ujištění pro mě.

„Samozřejmě že není,“ přisvědčí strýček. „Takhle vůbec nepřemýšlej. Je mi prostě líto, že ti nejsme lépe připravení pomoci. Nečekali jsme... zrovna tohle.“

„To není vaše chyba. Jenom bych si přála –“ odmlčím se v půlce věty, když znovu narazím v duchu na zeď. Zatlačím, ale zdá se, že ji nedokážu prorazit.

„Nenuť se do toho,“ řekne Jaxon a vezme mě kolem ramen.

Je to příjemné – *on* je příjemný –, a tak se o něj vděčně opřu, i když stále cítím strach a frustraci. „Musím se nutit,“ namítnu a přitulím se blíž. „Jak jinak zjistíme, kde je Hudson?“

Topení jede naplno, ale pořád mrznu – to se asi stává, když strávíte čtyři měsíce proměnění v kámen. Začnu si přejíždět rukama po pažích, abych se zahřála.

Strýček Finn mě pár vteřin pozoruje, pak něco zamumlá a mávne rukou. Za chvíličku se kolem mě a Jaxona ovine teplá deka.

„Lepší?“ zeptá se.

„Mnohem. Děkuju.“ Přitáhnu si ji k tělu.

Znovu si sedne na roh stolu. „Upřímně jsme se děsili, že je s tebou, Grace. A zrovna tak, že není.“

Ta poslední slova zůstanou několik minut těžce viset ve vzduchu.

„Možná se mnou *byl*.“ Z pomýšlení, že jsem možná někde zkysla s Hudsonem, se mi v krku udělá obrovský knedlík. Odmlčím se a spolкну ho, než se zeptám: „Jestli byl se mnou, myslíte... Přivedla jsem ho zpátky? Je tady?“

Pohlédnu z Jaxona na strýčka. Oba na mě zírají se záměrně prázdným výrazem. Srdce, žíly i *samotná duše* se mi promění v led. Protože pokud tu bude Hudson volně pobíhat, Jaxon nebude v bezpečí. A nikdo jiný taky ne.

Obrátí se mi žaludek a nepřestávám přemýšlet. *To není pravda. Prosím, ať to není pravda.* Nemůžu být zodpovědná za vypuštění Hudsona na svobodu, nemůžu být zodpovědná za jeho přivedení zpátky na svět, kde může všechny terorizovat a sbírat armádu rodilých upírů a jejich přívrženců.

„To bys neudělala,“ řekne konečně Jaxon. „Znám tě, Grace. Nikdy by ses nevrátila, kdyby sis myslela, že je Hudson pořád hrozba.“

„Souhlasím,“ přidá se strýček. Snažím se držet jeho dalších slov, a ne mlčení, které jim předcházelo. „Takže prozatím budeme vycházet z předpokladu, že ses vrátila, protože to bylo bezpečné. A to znamená, že Hudson je nejspíš pryč a nemusíme si dělat starosti.“

Ale přesto vypadal ustaraně. Jistěže ano. Protože bez ohledu na to, jak moc chceme všichni věřit, že je Hudson pryč, v jejich logice je pořádná díra – hlavně v tom, že oba vypadají, jako bych se *rozhodla* vrátit.

Ale co když ne? Jestli jsem se před skoro čtyřmi měsíci vědomě nerozhodla stát se chrličem, možná jsem se stejně vědomě nerozhodla proměnit zpátky v člověka. A pokud je to tak, kde je teda Hudson?

Mrtvý?

Zkamenělý v nějaké alternativní realitě?

Nebo se schovává někde na Katmeru a čeká na příležitost, aby se Jaxonovi pomstil?

Ani jedna z těch možností se mi nelíbí, ale poslední je rozhodně nejhorší. Nakonec to odsunu stranou, protože nemá cenu teď vyšilovat. K ničemu by to nebylo.

Ale někde začít musíme, takže se rozhodnu podřídit strýčkovi Finnovi – hlavně proto, že se mi jeho předpoklad líbí víc než všechny ostatní alternativy dohromady. „Dobře. Dejme tomu, že jestli jsem měla Hudsona pod kontrolou, nenechala bych ho jen tak jít. Ale co teď?“

„Teď se trochu uklidníme. Přestaneme si lámat hlavu s Hudsonem a začneme se starat o *tebe*.“ Strýček se povzbudivě usměje. „Za okamžik tu bude Marise, a jestli po prohlídce usoudí, že jsi zdravá, pak bychom to měli všechno nechat na chvíli uležet. Uvidíme, na co si za pár dní vzpomeneš, až se najíš, trochu si odpočineš a vrátíš se do obvyklé rutiny.“

„Nechat na chvíli uležet?“ ujišťuje se Jaxon a hlas mu přetéká stejnou nevěřícností, jako mně.

„Ano.“ Ve strýcově hlase poprvé zazní ocelový tón. „Grace právě teď potřebuje, aby se všechno vrátilo do normálu.“

Podle mě zapomíná, že mít za zadkem psychopatického upíra se pro mě stalo běžnou normou. A to přesně od chvíle, kdy jsem *vkročila* do téhle školy. Skutečnost, že Hudson jenom nahradil Liu, v tuhle chvíli nehraje roli. Což je mírně řečeno depresivní, ale taky je to pravda.

Kdybych tenhle příběh četla v knížce, upřímně bych řekla, že ty dějové zvraty začínají být k smíchu. Ale já ho nečtu. Prožívám ho, a to je *mnohem horší*.

„Co Grace potřebuje,“ opraví ho Jaxon, „je pocit bezpečí. A ten nezíská, dokud se neujistíme, že Hudson nepředstavuje hrozbu.“

„Ne, potřebuje rutinu,“ trvá na svém strýček. „Bezpečí je v jistotě, co se bude dít a kdy. Bude na tom líp –“

„Grace na tom bude líp,“ přeruším ho podrážděně, „když strýček a její přítel začnou mluvit s ní místo o ní. Vzhledem k tomu, že mám částečně funkční mozek a jsem svéprávná, víte?“

Musím jim nechat, že se po té verbální facce zatváří zahanbeně. Což by taky měli. Možná nejsem upírka ani čarodějka, ale to neznamená, že si prostě sednu a nechám „chlapy“, aby rozhodovali o mém životě. Zvlášť když oba vypadají, že by Grace nejradši „chovali jako v bavlne a chránili“. S tímhle přístupem u mě fakt nepochodí.

„Máš pravdu,“ připustí strýček mnohem krotším tónem. „Co chceš dělat ty, Grace?“

Chvilku o tom přemýšlím. „Chci, aby všechno bylo zase normální – nebo aspoň tak, jak to jde, když holka bydlí s čarodějnici a chodí s upírem. Ale *taky* chci zjistit, co se stalo s Hudsonem. Mám pocit, že ho musíme najít, jestli máme mít nějakou šanci udržet *všechny* v bezpečí.“

„Nebojím se o bezpečí *všech*,“ zavrchá Jaxon. „Starosti mi dělá *tvoje* bezpečí.“

Nebudu lhát, že po té větě trochu neroztaju. Ale navenek zůstanu odhodlaná, protože někdo ten zmatek musí rozmotat. A vzhledem k tomu, že jsem jediná, kdo měl lístek do první řady – i když si nepamatuju, co jsem z toho představení viděla –, ten někdo musím být já.

Frustrovaně zatnu pěsti a ignoruju bolest, která mi vystřelí z konečků rozdraných prstů. Tohle je důležité, vážně důležité. Musím si vzpomenout, co se stalo s Hudsonem.

Nechala jsem ho někde v řetězech, aby nikoho neohrozil?

Unikl, a proto mám tak rozdrásané prsty – protože jsem se ho snažila zastavit?

Nebo – a tuhle myšlenku nenávidím ze všeho nejvíc – využil svojí výmluvnosti a přesvědčil mě, abych ho prostě nechala jít? Proto mám paměť úplně v háji?

Ta nevědomost mě ubíjí, stejně jako strach, že jsem všechny zradila.

Jaxon tak těžce bojoval, aby se Hudsona zbavil. Obětoval úplně všechno, včetně matčiny pochybné lásky, aby svého bratra zničil – a zabránil mu zničit celý svět.

Jak budu moci žít sama se sebou, jestli jsem ho prostě nechala jít? Jestli jsem mu dala šanci pokračovat v pustošení Katmeru i zbytku světa?

Jestli jsem mu dala druhou šanci ublížit klukovi, kterého miluju?

Právě takhle myšlenka přiživí můj vnitřní strach a přinutí mě zaskřehotat: „Musíme zjistit, kam se poděl, a ujistit se, že nemůže nikomu ublížit.“

A musíme zjistit, proč jsem si tak strašně jistá, že jsem zapomněla na něco obzvlášť důležitého, co se během těch čtyř měsíců stalo.

Než bude příliš pozdě.

O čem nevím, to mi *může* ublížit... a všem ostatním taky

Po Marisině prohlídce, která trvá snad hodinu, nás strýček Finn konečně propustí. Podle toho, jak mě všichni obskakovali, nebral nikdo z nich moje zdraví jako samozřejmost, což je uklidňující. Marise kvůli té amnézii dokonce zjišťovala, jestli nemám poškození mozku. No jasně.

Ale jsem naprosto zdravá, až na nějaké škrábance a odřeniny na rukou, takže dojde k závěru, že jsem na Katmerskou akademii dostatečně fit. Očividně by se čtyřměsíční proměna v kamennou sochu mohla stát novým šíleným trendem zdravého životního stylu.

Jenže cestou do pokoje si neustále v duchu přehrávám část rozhovoru, během které se mi Marise omlouvala, že toho o chrličích neví víc.

„Jsi první gargoyle na světě po tisíci letech.“

Fantastické. Protože kdo by nechtěl udávat trend, když dojde na jeho základní fyziologii? No jasně. *Nikdo.*

Popravdě nemám absolutně žádnou představu, jak si poradit s informací, že jsem první svého druhu v moderní době, a tak to strčím do složky nadepsané: „Kraviny, na které dneska nemám čas.“

A do další s napísem: „Díky za varování, mami a tati.“

Právě v tu chvíli mi dojde, že mě Jaxon nevede do *mého* pokoje, ale do věže. Zatahám ho za ruku, abych upoutala jeho pozornost. „Hele, nemůžeme jít k tobě. Potřebuju u sebe pár věcí; chci si dát rychlou sprchu a taky nějakou cereální tyčinku, než zamířím do třídy.“

„Do třídy?“ Vypadá šokovaně. „Nechtěla bys dneska radši odpočívat?“

„Jsem si celkem jistá, že ‚odpočinku‘ mám za poslední čtyři měsíce až nad

hlavu. Vlastně netoužím po ničem jiném než dohnat zameškanou školu. Za dva a půl měsíce bych měla maturovat a nechci ani pomyslet na to, kolik jsem neodevzdala úkolů.“

„Vždycky jsme věděli, že se vrátíš, Grace.“ Usměje se a sevře mi ruku. „Takže Foster a učitelé mají plán. Jen si musíš domluvit schůzky a probrat to s nimi.“

„No teda. To je super.“ Pevně ho obejmou. „Díky, že mi tak pomáháš.“

Oplatí mi to. „Nemusíš mi děkovat. Od toho mě přece máš.“ Plynule zamíříme k mému pokoji. „Už bys měla mít v e-mailu od paní Havershamové nový rozvrh. Tenhle semestr se změnil, i když...“ Vytratí se mu hlas.

„I když jsem tu nebyla,“ dopovím, protože jsem se právě rozhodla, že kolem toho nebudu zbytek školního roku chodit jako kolem horké kaše. Takhle to prostě je, a čím dřív to všichni přijmeme, tím dřív se všechno vrátí do normálu. Včetně mě.

Mám na Jaxona a Macy ohledně chrličů dlouhý seznam otázek. A jakmile dostanu odpovědi, pokusím se přijít na to, jak s tím elegantně žít. Ale až zítra. Má to i svá pozitiva – skutečnost, že nemám rohy, by mi tu část s elegancí měla značně usnadnit.

Jaxon na mě hledí a já čekám, že mě políbí – umírám touhou po polibku už od chvíle, kdy vešel do ředitelny –, ale když se nakloním, jemně zavrtí hlavou. Jeho odmítnutí trochu štípne, ale jen dokud si neuvědomím, kolik na mě předtím na chodbě zíralo lidí.

A to bylo víc než před hodinou. Teď už se nejspíš rozneslo, že je z místního chrliče znovu člověk, a nedokážu si ani představit, kolik očí nás asi sleduje – přestože ještě neskončila vyučovací hodina.

A přesně podle očekávání je za rohem najednou přeplněno – a každý na nás civí. Cítím, jak ve mně roste napětí, ještě než ujdeme dva kroky. Ale všichni sklopí pohled, jakmile kolem nich projde Jaxon. Vezme mě kolem ramen a svěsí hlavu, aby mi mohl zašeptat do ucha. „Nevšímej si jich,“ zamumlá. „Jakmile si tě prohlédnou, zklidní se to.“

Vím, že má pravdu – pár dní po příjezdu už mi nikdo nevěnoval pozornost, pokud jsem zrovna nešla vedle Jaxona. Není důvod si myslet, že to najednou

bude jiné. Díkybohu. Být za místní celebrity rozhodně není něco, v čem bych se vyžívala.

Spěcháme do pokoje a cestu, která obvykle trvá deset minut, zvládneme tak za půlku. A pořád to není dost rychle. Ne s Jaxonem a jeho rukou kolem mých ramen. Ne s jeho vysokým, štíhlým tělem po mém boku.

Potřebuju být blíž, potřebuju cítit jeho náruč a jeho rty.

Jaxon to musí vnímat stejně, protože jakmile vystoupáme do patra, z rychlé chůze se stane spíš klus. A než doběhneme do pokoje, třesou se mi ruce a srdce uhání jako o závod.

Díkybohu, že Macy nechalaodemčeno, protože si nejsem jistá, že by jinak Jaxon nevyrazil dveře. Pobídne mě dovnitř a trochu zasykne, když se mu Macyiny korálkové závěsy zlehka otřou o holé předloktí.

„Máš tu ruku v pohodě?“ zeptám se, když za námi zavře. Jenže Jaxon má moc práce s tím, aby mě popadl do náruče, než aby mi odpověděl.

„Chybělas mi,“ zavrčí mi pár milimetrů od úst.

„Taky jsi mi chy–“ Víc ze sebe nedostanu, než se srazíme rty.

8

Dej mi víc své lásky

Nevěděla jsem to. Až do téhle chvíle jsem netušila, jak moc mi to chybělo. Jak strašně mi Jaxon scházel.

Jeho silné tělo přitisknuté k mému.

Ruce, beroucí do dlaní mé tváře, prsty zapletené do vlasů.

Ústa, hltající moje – rty, zuby a jazyk, které mě rozpalují zevnitř. Nutí mě *chtít*. Nutí mě *potřebovat*.

Jaxon. Navždy Jaxon.

Mačkám ho a zoufale se chci dostat ještě blíž, až hrdelně zavrčí. Cítím jeho napětí a stejnou potřebu, která hoří hluboko ve mně. Ale navzdory tomu zůstává jeho stisk něžný. Hladí mě po vlasech, namísto aby za ně tahal, a drží mě jako v kolébce, aniž by se snažil vtrhnout do mého prostoru.

„Jsi můj,“ zašeptám mu do rtů a Jaxon se zachvěje a odtáhne se.

Zafňukám a snažím se přitáhnout si ho zpátky, ale znovu se zachvěje a zaboří mi tvář do krku. A pak jen dýchá – dlouze, pomalu a zhluboka –, jako by se snažil nasát moji esenci co nejhlouběji do sebe.

Znám ten pocit.

Sklouznu mu rukama k pasu, a když mu přejedu dlaněmi po těle, uvědomím si, že opravdu zhubl, zatímco jsem byla... pryč.

„Omlouvám se,“ zašeptám mu do ucha, ale zavrtí hlavou a přitáhne si mě blíž.

„Ne.“ Začne mi sázet něžné polibky na krk. „Nikdy se neomlouvej za to, čím sis prošla. Je to moje vina, že jsem tě neochránil.“

„Není to ničí vina,“ namítnu a zakloním hlavu, abych mu umožnila lepší přístup. „Prostě se to stalo.“

Najednou mě v očích začnou štípat slzy. Zaženu je mrkáním, ale Jaxon to prostě ví. Dotek už tak jemných rukou ještě znězní. Hladí mě po pažích, ramenou i tvářích. „Všechno bude v pořádku, Grace. Přísahám.“

„Už to je v pořádku,“ spolknou knedlík v krku. „Jsme spolu, ne?“

„Ano.“ Políbí mě na citlivé místočko za uchem. „Konečně.“

Podlomí se mi kolena a rázem mě zaplaví žár. Srdce se mi chvěje. Jaxon mě podepře – jak jinak –, zamumlá: „Miluju tě,“ a lehce mě škrábne zuby po klíční kosti.

A zčistajasna ztuhnu. Dech, krev, dokonce i ta potřeba, která mě zevnitř spalovala od chvíle, kdy jsme vešli do strýčkovy ředitelny. Všechno je... *prýč*. Prostě jen tak.

Jaxon to musí cítit, protože okamžitě přestane. A když zvedne hlavu, má v očích ostražitý výraz, kvůli kterému mám pocit, jako bych něco provedla. „Grace?“ Trochu se odtáhne, abychom se k sobě tak netiskli. „Jsi v pohodě?“

„Jo, jasně. Já jenom...“ Hlas se mi vytratí, protože netuším, jak odpovědět. Nevím, co říct. Protože ho chci. Vážně ho chci. Jenom se neumím vypořádat s tímhle divným nepříjemným pocitem, který se ve mně náhle vzedmul.

„Ty jenom...?“ Jaxon čeká na odpověď. Nijak agresivně, ale spíš ustaraně, jako by vážně chtěl vědět, jestli jsem v pořádku.

Jenže to jen zhorší můj vnitřní pocit a tlak vzrůstá, až se cítím jako raketa před startem. „Já ne... Já chci... Je to jako...“ Připadám si jako pitomec, jak tu koktám a hledám vysvětlení, ale pak mi zakručí v žaludku – pěkně nahlas – a Jaxonovu ustaranost nahradí pochopení.

„Měl bych se krotit, než dostaneš něco k jídlu,“ prohlásí a ustoupí. „Omlouvám se.“

„Neomlouvěj se, ten polibek jsem fakt potřebovala.“ Stisknu mu ruku a jsem ráda, že mám pro ten neznámý pocit vysvětlení. Máma vždycky říkala, že nízká hladina cukru v krvi dělá divné věci, a nedovedu si ani představit, kam až klesla ta moje, když uvážíme, že jsem nejedla skoro čtyři měsíce. „Jen si vezmu jednu z Macyiných cereálních tyčinek a půjdu do třídy. Nejspíš tam budeš taky muset brzy zamířit, ne?“

„Jasně,“ přitaká, ale vidím, jak mu pohasly oči.

Vím, že je to moje chyba. Vím, že je prostě jen sám sebou a já se zničehonic chovám úplně divně. Ale... je to zvláštní. Připadám si najednou úplně mimo a netuším, jak to napravit.

Nejspíš bych měla aspoň pohodit vlasy a pohladit ho po ruce, aby věděl, že je všechno v pohodě. Nebo se k němu přitulit a nechat se znovu obejmout. Ale nic z toho vlastně udělat nechci, a tak to nechám být. Místo toho se na něj usměju a řeknu: „Uvidíme se později?“

„Jo.“ Oplatí mi úsměv. „Jasný.“

„Ehm, a bůhvíproč jsem přišla o telefon. Sejdeme se tady?“

Přikývne a lehce mi mávne na rozloučenou, než zamíří na chodbu a ke schodům.

Pozoruju ho a obdivuju jeho chůzi, účelnou a sebevědomou, jako by všechny vyzýval jen-si-na-mě-něco-zkuste. Neměla by se mnou takhle mávat. A taky naprosto obdivuju, co jeho zatraceně perfektní zadek provádí s těmi nudnými černými kalhotami školní uniformy.

Jakmile už je skoro za rohem, zacouvám do pokoje, ale zastavím se, když se naposledy otočí. Má úsměv od ucha k uchu a pekelně mu sluší. Stejně jako vrásky v koutcích očí a úleva, která jako by mu rozsvítila celou tvář.

Setkáme se pohledem a úsměv mu trochu povadne – skoro jako by se styděl, že jsem ho přistihla takhle šťastného –, ale už je pozdě. Zahlédla jsem rozzářeného Jaxona Vega a ukazuje se, že se mi to líbí. Vážně, vážně moc.

Úzkost, svírající můj žaludek, poleví stejně rychle, jako přišla, a najednou je nejsnadnější věcí na světě poslat mu vzdušný polibek, který jsem mu před chvílí fyzicky nedokázala dát. Vytřeští oči, a přestože neudělá nic tak otrpavného, jako aby ho chytil ve vzduchu, mrkne na mě.

Směju se, ještě když zavírám dveře a mířím do sprchy. Aby ne, když Jaxon Vega, kterého jsem měla právě tu čest vidět, je milionkrát roztomilejší a kouzelnější než ten, kterého zná celý svět.

Ale když na sebe pustím vodu, zamrazí mě. Protože jestli se ukáže, že jsem nechala Hudsona utéct a že jsem ho opravdu přivedla zpátky, pak to budu já, kdo bude zodpovědný za to, že to Jaxonovi ublíží a bude zase nešťastný.

V žádném případě nedopustím, aby se mu to stalo. Teď ani nikdy v životě.

9

Život v naději vyvolané halucinaci

O tři dávky šamponu a dvakrát vydrbané tělo později se konečně cítím jako nový člověk. Takový, co se třeba nepromění v obrovskou kamenou potvoru i při nejmenší provokaci. Zamotám si vlasy do ručníku (samozřejmě sytě růžového – díky, Macy) a sáhnu po telefonu, abych zkontrolovala čas.

Což nemůžu, protože *nemám telefon*. Sakra.

A nemáme v pokoji ani žádné jiné hodiny, takže si naplácám na obličej hydratační krém a začínám si sušit vlasy, ale celou dobu jsem pěkně nevrlá.

Smutným faktem je, že musím tenhle bezmobilitní stav vyřešit radši dřív než později. Částečně proto, že mám v telefonu doslova celý život, a částečně proto, že vážně potřebuju napsat Heather. Nedokážu si ani představit, co si moje nejlepší kamarádka musí právě teď myslet – kromě toho, že jsem ji úplně bezdůvodně odstříhla.

Díkybohu je mobil to jediné, o co jsem přišla. Batoh jsem evidentně měla celou dobu s sebou a školní uniforma visí přesně tam, kde jsem ji nechala – ve skříni.

Věnuju chvíli tomu, abych si převázala bolavé prsty, a pak na sebe hodím černou sukni a fialové tričko s límečkem. Navleču si černé punčocháče, vklouznu do školních bot, přetřu si rty leskem a nanesu řasenku. Nakonec popadnu batoh a zamířím ke dveřím.

Nevím, kolik je vlastně hodin, ale Jaxon odcházal kolem poledne. Což znamená, že mám dost času, abych to stihla na hodinu mystické architektury, která by měla začít v jednu.

Nemám ponětí, co je to za předmět, ale popravdě jsem z něj nadšená. I když mám částečně pocit, že mě tam zapsali, protože jsem sama očividně příklad mystické architektury z masa a kostí.

Nehodlám si zbytečně lámat hlavu tím, že bych mohla být jedním z exponátů, a zamírím dlouhou chodbou kolem dalších studentských pokojů s vyzdobenými dveřmi a černými svícny ve tvarech nejrůznějších draků na zdech. Jako vždycky se zahihňám, když mím dveře s netopýry.

První den na Katmeru jsem usoudila, že pokoj nejspíš patří nějakému fanouškovi Batmana, a říkala si, že je to fakt bezva. Teď už vím, že jde o upířský vtíp ve stylu Jaxonova nejlepšího kamaráda Mekhiho, a líbí se mi to ještě víc. Zvlášť když přidal pár dalších netopýřích samolepek.

Beru zadní schody po dvou a rukou sjíždím po nádherně vyřezávaném zábradlí. Ale tolik spěchám, abych se dostala do třídy, že si nevšimnu chybějícího kusu – a schodů taky – dokud není pozdě a málem do té díry nevlitnu.

Sotva se zachytím, ale podaří se mi zblízka si prohlédnout oba okraje průrvy. Jsou rozeklané a zčernalé a zdá se, že se staly obětí pořádného požáru. Někdo očividně ztratil nervy... nebo aspoň kontrolu nad svou mocí.

Drak, nebo čarodějka? uvažuju, když zahybám za roh do severní chodby, kde se má konat hodina architektury. Ti jsou jediní, kteří dokáží ovládat oheň. Což je super, ale zároveň taky trochu děsivé.

Možná se na celou tu záležitost s chrlíči dívám špatně. Přinejmenším se nemusím bát, že bych spálila školu na uhl, když jsem jenom obří kamenná obluda.

Proklouznu dveřmi do učebny, zrovna když se ozvou tóny „Sympathy for the Devil“ od Rolling Stones – což je katmerská obdoba zvonění a strýčkova osobní libůstka. Snažím se zmapovat terén a najít si prázdnou lavici, ale nestihnou se ani nadechnout, než překvapeně nadskočím, když na mě zezadu vybafne Flint.

Položí mi ruku na rameno a usměje se od ucha k uchu. „Nová holko! Jsi zpátky!“

„Vždyť to přece víš,“ zvednu místo pozdravu oči v sloup. „Už jsi mě viděl.“

„Jo, jasně, ale nebyl jsem si jistý, jestli to nebyla nějaká nadějí vyvolaná halucinace.“ Popadne mě do medvědího objetí a zvedne do vzduchu. „Teď vím, že jsi skutečná.“

„A to jak přesně?“ zeptám se, když mě konečně postaví na zem. Krásně hřeje a mně je ještě pořád taková zima, že bych se k němu nejradši znovu přitulila. Ale není to zrovna moc dlouho, co se mě snažil zabít. Jasně, měl čtyři měsíce, aby si to promyslel, ale já to vnímám, jako by se to všechno stalo teprve včera. Včetně toho, jak se mě pokoušel uškrtit ve školních tunelech.

Ale Flint jen mrkne a prohlásí: „Protože na tuhle hodinu by nepřišel nikdo, kdo tu nemusí být.“

10

Obří osina v zadku

Bezva. “Pokusím se o co nejpřesvědčivější falešný úsměv. „Protože to vůbec nezní zlověstně.“

„Hele, jen žiju v realitě.“ Nakloní se blíž. „Chceš další tip?“

„Nedošlo mi, že to byl první tip.“ Znovu protočím oči.

Když se usměje tentokrát, v kontrastu s čokoládovou pletí se mu zalesknou bílé a tak trochu ostré zuby. Nemůžu si pomoci a přemýšlím, jak strašně mi to chybělo.

Všechno na tom klukovi křičí „drak“, od způsobu, jakým se pohybuje, až k tomu, jak sleduje každíčký můj pohyb. A to se nezmiňuju o velkém prstenu na jeho pravém prsteníčku, který jsem ho nikdy neviděla sundat – aspoň ne v lidské podobě. Je to jasně zelený kámen s vyrytým drakem, zasazený ve zdobené stříbrné obroučce.

„Budu ignorovat tvůj nedostatek nadšení, nová holko, a stejně ti to řeknu. Protože jsem přesně ten typ.“

„Tak velkodušný,“ souhlasně mlasknu, ačkoli se nedokážu ubránit pobavenému pohledu. Zlobit se na Flinta mi začíná připadat nemožné. „Nebo počkej, vlastně jsem myslela vražedný.“ Schválně vykulím oči. „Pořád si ta dvě slova pletu.“

Flintovi zrudnou tváře a zatváří se zahanbeně, ale zároveň uznale. Nakloní se a zašeptá: „Já taky.“

„Vzpomínám si.“ Zadívám se mu do očí.

„Já vím.“ Vypadá smutně, ale nepokouší se dohadovat. Nesnaží se předstírat, že nemám právo si na něj dávat pozor. Místo toho jen trhne bradou k lavičím a řekne: „Možná by sis radši měla najít místo vzadu.“

„To jako proč?“ zeptám se.

Flint jen zavrtí hlavou a do tváře se mu znovu vkrade příznačný úsměv kočky Šklíby. Založí si ruce napůl smířlivě, napůl jako by říkal: dále si, co chceš. „Klidně si na jeden den sedni dopředu, když musíš. Však ti to brzy dojde.“

Chci se vyptávat dál, ale zazvoní a všichni se hrnou na místa – co nejdál od katedry.

Takže to myslel vážně a nešlo jen o nějakou Flintovu srandičku. Moje chyba, že tak pomalu chápu, protože teď už jsou skoro všechna místa vzadu obsazená.

No, vpředu to přece nemůže být zase tak špatné. Začnu si razit cestu k řadě u zdi – ve druhé lavici je volno a přijde mi stejně dobrá jako každá jiná.

Už jsem skoro u ní, když přede mě vystřelí štíhlá ruka ověšená křišťalovými náramky a zastaví mě. „Ach můj bože, Grace!“ Macyina kamarádka Gwen na mě mává, abych si přisedla.

V podstatě zařve: „Vítej zpátky!“, když vklouznu do lavice před ní. „Už ses viděla s Macy? Ta se z toho zblázní!“

Zastrčí si za ucho dlouhý pramen leklých černých vlasů, a když jí znovu spadne do tváře, podrážděně zabručí a skloní se, aby z tašky vylovila starožitnou sponu – taky zdobenou křišťály.

„Ještě jsem ji neviděla. Strýček tvrdil, že zrovna psala test, když jsem...“ rozpačitě se odmlčím, protože nemám ponětí, jak tu větu dokončit.

Když jsem se vrátila?

Když jsem se změnila zpátky v člověka?

Když jsem přestala být chrlič? Fuj.

To je zmatek.

Gwen se soucitně usměje a pak mi pošeptá něco čínsky. Výraz ve tváři napovídá, že je to něco zvláštního, ale nemám tušení, jestli je to zaklínadlo, nebo požehnání, anebo něco mezi.

„Co to znamenalo?“ zašeptám, když se do třídy přišourá učitel architektury. V rozvrhu se píše, že je to pan Damasén. Ten člověk je obrovský – minimálně dva metry – a má dlouhé rudé vlasy svázané v zátylku a prastaré zlaté oči,

kteřé jako by viděly všechno. Instinktivně se napřímím na židli a všimnu si, že všichni ostatní ve třídě taky – až na Flinta, který má dlouhé nohy hozené na lavici, jako by se rozvaloval na lehátku na Bahamách.

Pan Damasén se na něj podívá a v očích mu divně zavíří, což mě totálně vyděsí. Ale Flint po něm jen blýskne líným dračím úsměvem, a dokonce zvedne ruku a napůl zamává, napůl zasalutuje.

Nejdřív mám pocit, že mu učitel ukousne hlavu – možná doslova –, ale nakonec ani necekne. Jenom mírně zavrtí hlavou a zběžně přelétne pohledem zbytek studentů.

„Je to čínské přísloví, které mi máma celé dospívání vtoukala do hlavy, když jsem se pokoušela zvládnout svoji moc a získat místo v čarodějnickém světě. „Jestli nebesa někoho stvořila, země pro něj najde využití.““ Natáhne se, poplácá mě po předloktí a náramky zacinkají v překvapivě konejšivém rytmu. „Nebuď na sebe tak tvrdá. Však ty to zvládneš. Jen si dopřej trochu času.“

Sedí to. Tolik, až mě to trochu děsí. Vážně se mi nelíbí představa, že celá škola ví, jak se cítím. Žila jsem v domněnání, že jsem odvedla poměrně dobrou práci, když jsem se snažila udržet emoce pod pokličkou, ale teď o tom začínám pochybovat. Zvlášť když vezmu v úvahu, že mluvím s Gwen teprve podruhé v životě.

„Jak jsi to věděla?“

Usměje se. „Jsem empat a léčitel. Tohle prostě umím. A ty máš veškeré právo být zrovna teď vyděšená. Prostě zkus zhluboka dýchat, než najdeš půdu pod nohama.“

„Předstírej, dokud to nedáš?“ zažertuju, protože tohle je moje mantra od chvíle, co jsem přijela na Katmerskou akademii.

„Tak nějak,“ zasměje se tiše.

„Slečno Čou,“ zahřmí hlas pana Damasena jako úder blesku, který zacloumá vším v cestě, a to včetně nervů jeho studentů. „Chtěla byste se připojit ke zbytku třídy a odevzdat soubor prací k pololetním zkouškám? Nebo nemáte zájem ty body získat?“

„Samozřejmě, pane Damasene.“ Zamává oranžovou složkou. „Mám je přímo tady.“

„Promiň,“ zašeptám, ale Gwen jenom mrkne a hodí složku na hromádku na katedře.

„A co se týká vás, slečno Fosterová, je hezké mít vás zpátky.“ Hlas pana Damasena zaburácí tak hlasitě, že mi prakticky zatřeše očima v důlcích jako kuličkami v chrástítku. Prošel uličkou a stojí přímo přede mnou s knihou v ruce. „Tady máte učebnici. V mém předmětu ji budete potřebovat.“

Opatrně si ji vezmu a snažím se udržet uši tak daleko od jeho hlasu, jak jen to jde, kdyby se náhodou rozhodl ještě něco říct. Teď už chápu, před čím mě Flint varoval. Smůla, že nemůžu zaskočit do nejbližší lékárny a koupit si před příští hodinou špunty do uší.

Ukáže se, že odtáhnout se byl z mé strany dobrý tah, protože sotva mi předá učebnici, už pokračuje. „Ale vybrala jste si k návratu den pololetních zkoušek – k nimž jste očividně nezpůsobilá. Takže až ostatní začnou s testem, přijdete s panem Montgomerym ke katedře. Mám pro vás práci.“

„S Flintem?“ Vypadne to ze mě dřív, než si stačím uvědomit, že se chystám něco říct. „On nemusí psát ten test?“

„Ne-e.“ Flint předstírá, že si leští nehty o košili, než si na ně foukne v univerzálním gestu *Jsem prostě dobrej*. „Student s nejlepší známkou ve třídě je od pololetek osvobozen. Takže ti můžu pomoci s čímkoli, co bys mohla potřebovat.“ Úsměv, kterým doprovází poslední slovo, je naprosto potouchlý.

Nehodlám se hádat s učitelem hned první hodinu, a tak čekám, až pan Damasena rozdá sešity s testy. Teprve, když zodpoví každou z mnoha otázek, vyrazím uličkou ke katedře a Flint je mi v patách. Cítím, jak na nás všichni zírají – nebo spíš na mě – a rozhoří se mi tváře. Ale jsem odhodlaná nedat nikomu z nich najevo, že se mi dostávají pod kůži, a tak se dívám před sebe a předstírám, že mi Flint nedýchá doslova za krk.

Jakmile si nás pan Damasena všimne, se zabručněním sáhne do vrchní zásuvky stolu a vytáhne žlutou obálku. Pak nám hlasem, který dost pravděpodobně považuje za šepot, ale spíš se to podobá řevu, sdělí: „Chci od vás, abyste v příštích dvou týdnech obešli školu, vyfotografovali všechno na tomhle seznamu a pak mi fotky odevzdali. Potřebuju je do článku pro květnové vydání *Obrích dobrodružství*.“ Sklouzne po nás očima. „Váš strýček tvrdí, že to nebude problém.“

Jasně, strýček Finn se zase pokouší všechno napravit – typické. „Ne, nebude, pane Damasene,“ odpovím, protože nevím, co bych řekla jiného.

Podá mi obálku a trochu netrpělivě čeká, až ji otevřu. „Nějaké otázky?“ zajímá se hromovým hlasem v momentě, kdy přelétnu seznam pohledem.

Asi tak sto, ale většina z nich nemá nic společného s tím, co mám fotografovat. Směřují spíš k tomu, jak mám přežít následující hodinu a půl s klukem, který mě ještě nedávno chtěl zabít.

11

Říkejte mi „ta se srdcem z kamene“

„Nevadí ti to?“ zeptá se Flint, když vyjdeme na chodbu. Pro jednu si ze mě neutahuje a vypadá, že to myslí smrtelně vážně.

Popravdě netuším, jestli je to v pohodě. Je mi jasné, že mi znovu neublíží – Lia je mrtvá a Hudson bůhvídkde, takže nemá absolutně žádný důvod mě zabíjet, aby mě nemohli využít k Hudsonovu bizarnímu vzkříšení. Ale zároveň mě nijak neláká představa, že bych se v jeho společnosti hrnula na některá z těch (velmi) izolovaných míst na seznamu. Nevstoupíš dvakrát do stejné řeky a tak...

Ale úkol je úkol. A jestli to navíc znamená, že nebudu muset skládat poletky, tak jsem rozhodně pro najít nějaký způsob, aby to klapalo.

„Nevadí,“ odpovím po pár vteřinách rozpačitého přemýšlení. „Pojďme se do toho pustit.“

„Fajn.“ Ukáže bradou na seznam. „Kde chceš začít?“

Podám mu sepnuté papíry. „Znáš tuhle školu líp než já. Proč něco nevybereš ty?“

„S radostí.“ Mlčky začne projíždět jednotlivé řádky, což je asi dobře – nechci, aby si myslel, že jsme zase kamarádi. Ale zároveň se mi to nelíbí.

Nelíbí se mi ten vzájemný odstup. Nelíbí se mi tenhle vážný Flint, který nevtipkuje a neutahuje si ze mě. A fakt se mi nelíbí, že s každou minutou rozpačitost mezi námi spíš roste, než aby slábla.

Chybí mi kamarád, který mi v knihovně opékal marshmallow. Který mi jen tak ze vzduchu vyčaroval květinu. Který mi na schodech nabídl svezení na zádech.

Jenže pak si vzpomenu, že vlastně nikdy neexistoval. Protože zatímco tohle všechno dělal, ve skutečnosti spřádal plány, jak mi ublížit. Najednou se cítím ještě hůř.

Flint po mně neustále pokukuje přes okraj papírů od pana Damasena, ale mlčí. A tím je to všechno ještě divnější, dokud se ticho mezi námi netáhne jako akrobatické lano napjaté k prasknutí. Čím déle to trvá, tím je to horší. Mám pocit, že vyletím z kůže, než ten seznam konečně dočte.

Je mi jasné, že to taky cítí. Protože tenhle kluk není ten, který si ze mě utahoval, když jsme předtím vešli do třídy. Váhá a mluví tišeji. Dokonce i držení těla má jiné. Vypadá menší a méně sebevědomý, když konečně pronese: „Na seznamu jsou i tunely.“

Ta slova zůstanou viset ve vzduchu a vznášejí se mezi námi jako nějaký démon. „Já vím.“

„Zvládnou to sám, jestli chceš.“ Odkáše si a rozpačité přešlápne. Dívá se všude možně, jenom ne na mě. „Můžeš zatím vyfotit něco jiného a já mezitím rychle zaběhnu dolů a pořídím ty snímky, co Damasén chce.“

„To nemůžu. Přišla jsem o mobil během toho...“ Místo slov mávnu rukou v naději, že to pochopí jako *chrličového debaklu*.

„Aha, no jo.“ Znovu si odkáše, asi počtvrté za poslední minutu. „Ale stejně můžu jít dolů sám. Prostě tu počkáš a zbytek hradu pak uděláme společně.“

Zavrtím hlavou. „Nehodlám ti to hodit na krk.“

„Nic mi na krk *neházíš*, Grace. Nabídl jsem se.“

„Jasně, ale taky jsem nežádala, aby ses nabízel. Mě za to koneckonců oznámkuje.“

„To je pravda, jenže já se choval jako totální kretén, takže jestli nejsi v pohodě, abys do těch zatracených tunelů šla, pak to rozhodně chápu, jasný?“

Trochu se odtáhnou, protože mě jeho náhlá provinilost mírně šokuje, ale taky mě naštvě jeho útočný tón, jako by bylo něco špatného na tom, že se chci chránit. Víím, že si nejspíš myslel, že nemá na vybranou. Víím, že pravděpodobně nemohl zabít Liu, aniž by vyvolal válku mezi upíry a draky. Ale stejně to neospravedlňuje to, co udělal.

„A víš co? *Choval* ses jako totální kretén. Vlastně ještě hůř. Ještě pořád mám jizvy po tvých drápech, tak proč tu sakra stojíš jako hromádka neštěstí? To *ty* ses ke mně choval příšerně, ne já k tobě.“

Svraští obočí. „Myslíš, že to nevím? Myslíš, že jsem za poslední čtyři měsíce každý den nepřemýšlel o tom, jak jsem to totálně podělal?“

„Fakt nevím, co jsi poslední čtyři měsíce dělal. Já jsem byla uvězněná v pitomé soše, pokud jsi zapomněl.“

Najednou z něj vyprchá veškeré zapálení a svěsí ramena. „Nezapomněl jsem. A vážně je to pěkně na prd.“

„To je,“ souhlasím. „Všechno je na prd. Myslela jsem, že jsme kamarádi. Že –“

„Byl jsem tvůj kamarád. Pořád *jsem* a budu, když mi to dovolíš. Víím, že už jsem se ti omluvil a že nemůžu říct ani udělat nic, čím bych napravit svůj čin – bez ohledu na to, kolik trestů mi Foster napařil. Ale přísahám, že už nikdy nic takového neudělám, Grace. Přísahám, že už ti nikdy neublížím.“

Nejsou to slova, co mě přesvědčí, abych mu dala druhou šanci. I když jsou pěkně působivá, co si budeme povídat. Je to způsob, jakým je pronesl. Jako by mu na našem přátelství opravdu záleželo. Jako bych mu chyběla stejně jako on mně, i když mi to začíná docházet teprve teď.

Protože mi vážně scházel. Nechce se mi věřit, že všechny ty chvíle, které pro mě něco znamenaly, pro něj neměly žádný význam. A tak udělám možná největší chybu svého života. Místo abych ho poslala k čertu, že je příliš pozdě a žádnou šanci už mu nikdy nedám, odpovím: „To teda jo, protože jestli ještě někdy něco podobného zkusíš, nebudeš si muset dělat starosti s mým zabíjením. Protože přísahám, že tě dostanu jako první.“

Celý se rozzárí tím svým pitomým úsměvem, kterému jsem nikdy nebyla schopná odolat. „Platí. Jestli se tě znovu pokusím zabít, rozhodně se mě můžeš pokusit zabít na oplátku.“

„To nebude žádný *pokus*,“ opravím ho a co nejvíc přehnaně se zamračím. „Jenom smrt. *Tvoje* smrt.“

V předstírané hrůze se chytne za srdce. „Víš ty co? Vypadáš dost přesvědčivě. Fakt ti věřím, že to myslíš vážně.“ Navzdory těm kecům se usmívá čím dál víc.

„Myslím to vážně. Chceš si to zkusit?“

„Ani náhodou. Byl jsem tam, když ses proměnila v kámen. Viděl jsem, co se stalo Hudsonovi,“ prohlásí. „Stala se z tebe pěkná drsňačka, Grace.“

„Pardon, ale já jsem *vždycky* byla drsňačka. Tys měl jen moc práce s tím, jak ses mě snažil zabít, než aby sis toho všiml.“ Je dost těžké dívat se svrchu na někoho, kdo je vyšší než vy, ale byla jsem pyšná, že jsem to v tuhle chvíli s Flintem zvládla.

„Teď už jsem si všiml.“ Zakmitá obočím. „A rozhodně se mi to líbí.“

„Jo, ale moc si na to nezvykej,“ povzdechnu si. „Tohle,“ ukážu prstem na něho a na sebe, „je pořád jenom na zkoušku. Tak si to nepodělej.“

Opře si ruce v bok a rozkročí se, jako by se chystal ochotně přijmout jakoukoli ránu. „Nepodělám,“ přisvědčí. A zní to překvapivě vážně.

Chvilí ho pozoruju a pak přikývnu. Úsměv, se kterým jsem bojovala od chvíle, kdy jsem ho spatřila, mi konečně nadělá vrásky kolem očí. „Tak dobře. Můžeme se teď vrátit zpátky k tomu projektu, prosím? Nebo tu budeme celý den stát a probírat naše city?“

„Páni.“ Žertem na mě vykulí oči. „Proměňte holku v chrlíče, a najednou má srdce z kamene.“

„Páni,“ oplátím mu ten výraz. „Proměňte kluka v draka, a najednou je z něj pěkný šašek.“

„Není to můj drak, zlato. To jsem prostě já.“

Zvednu oči v sloup, ale neubráním se, abych se jeho ztřeštěnosti nesmála. Je vážně fajn s ním znovu vtipkovat. „Nerada ti to kazím, *zlato*, ale jsem si celkem jistá, že je to obojí.“

Flint předstírá mdloby. Využiju příležitosti a vytrhnu mu seznam míst k fotografování z ruky. Je mi jasné, že jestli toho kluka brzy nepřiměju k práci, nikdy to nedokončíme. A protože potřebuju každý plusový bod, měli bychom sebou vážně hodit.

Jenže jak znovu projíždím seznam – tentokrát s mnohem jasnější hlavou –, uvědomím si, že máme obrovský problém. „Některé z těch věcí jsou úplně nahoře v hradu. Nebudeme schopní udělat tak dobrý záběr, aby vyhovoval tomu článku.“

Ale Flint jen mrkne a ten jeho poťouchlý úsměv opět zazáří naplno. „*Pamatuješ* si přece, že draci umí létat, že?“

No to ani náhodou. Zavrtím hlavou. „Omlouvám se, ale náš strom důvěry je zatím pořád jen semenáček. Ani náhodou tě nenechám vzít mě do oblak.“

Zasměje se. „Zkazíš každou srandu. Tak fajn, dneska se zaměříme na ty jednodušší. Ale jednoho dne, a to pěkně brzy, se rozhodně proletíme.“

Zachvěju se a málem mu připomenu, že už jsem se *proletěla* – v jeho spárech –, ale nechci naše nové příměří kazit. „To bude chtít trochu přesvědčování.“

„Žiju, abych vám sloužil, má paní,“ odpoví a provede komplikovanou úklonu. Nedokážu si pomoci a rozesměju se. Je tak legrační, že je těžké brát ho vážně.

Žertem ho zkusím praštit do ramene, ale k čertu, možná je taky chrlíč. Rozhodně má dost pevné svaly, aby mohly být z kamene.

„No tak, dej mi svůj telefon a začněme, ty troubo,“ zavtipkuju a Flint mi rychle podá mobil. Jenže když se otočím, spatřím Jaxona, jak na nás zírá ledově prázdnýma černýma očima.

#opravdovyklubrvacu

Už máte po hodině?“ zeptá se Jaxon s nejasným náznakem *co-to-má-sa-kra-znamenat* v očích.

„Ne.“ Odstoupím od Flinta o pořádný krok stranou – ne proto, že by Jaxon udělal něco, kvůli čemu bych se cítila trapně, ale dokážu si představit, že by mi neudělalo radost, kdybych ho jen tak cestou po škole našla, jak se tulí k nějaké super sexy a okouzlující dračici. Bez ohledu na to, jak by to bylo nevinné. „Ale ve třídě píšou pololetní test a Flint je z něj osvobozený, takže mu pan Damasen uložil, aby mi pomohl s nějakým projektem mimo učebnu, za který bych mohla dostat pár bodů.“

Flint se nenuceně opře mohutným ramenem o kamennou zeď, založí si ruce na hrudi a překříží kotníky, jako by mu na ničem z toho nesešlo. Jaxon mě upřeně pozoruje.

„To je skvělé. Není to taková dřina, jak ses bála, co?“ zeptá se s úsměvem, který mu nedosáhne k očím. Ale možná jsem jenom paranoidní.

„Přesně. Jenom doufám, že budou všichni ostatní učitelé tak v pohodě jako pan Damasen.“

„Damasen?“ zopakuje Jaxon překvapeně a vyštěkne smíchy. „Myslím, že je to poprvé, co o něm někdo prohlásil, že je v pohodě.“

„Že jo?“ vloží se do toho Flint. „Říkal jsem jí to samé. Ten chlap je obluda.“ Jaxon neodpoví. Vlastně se na něj ani *nepodívá*. Což vůbec není trapas.

„No, tak mně se líbí. Jasně, mluví fakt nahlas, ale nevidím v tom zase takový problém.“

„Je to obr.“

„Já vím.“ Vytřeštím oči, když si znovu vybavím učitele architektury. „Myslím, že je to největší člověk, jakého jsem kdy viděla.“

„Protože je to *obr*,“ zopakuje Jaxon a tentokrát se důraz, který klade na poslední slovo, nedá přeslechnout.

„Počkej chvilku.“ Cítím, jak to dává mému mozku pořádně zabrat. „Když říkáš *obr*, nemyslíš *velký člověk*. Ty myslíš...“

„Obr.“ V očích mu roztaje poslední kousek ledu a nahradí ho pobavené teplo, které konečně zažene napětí z ramenou.

„Jakože *čichám, čichám, člověčinu*... Takový obr?“

„Spíš ten typ *žeru zatoulané děti*, ale jo. Řekl bych, že i ten z *Jacka a kouzelné fazole* sedí.“

„Vážně?“ Zavrtím hlavou a snažím se nové odhalení pobrat.

„Vážně, Grace,“ zopakuje Flint. „Damasen je obr. Jako důkaz má v bytě celou hromadu kostí problémových studentů.“

Prudce se k němu otočím. „*Cože?*“

„Ale neboj,“ pokračuje. „Foster ho nenechá sežrat žádného kladase, takže bys měla být v pohodě.“

Zatímco na něj s hrůzou zírám, vkládá pozoruhodné úsilí do snahy zachovat vážnou tvář, ale nakonec to nezvládne. Začne se zubit, ale jakmile na něj přimhouřím oči, rozchechtá se na celé kolo.

„Panebože. Měla by ses vidět.“ Podívá se na Jaxona, jako by se chtěl o ten vtípek podělit, ale Jaxon mu zase nevěnuje jediný pohled. Zdá se, jako by se do Flintových očí vkradl smutek, ale zakryje ho pitomým širokým úsměvem tak rychle, že si nemůžu pomoci a přemýšlím, jestli jsem to vůbec viděla.

„Ty jsi takový zmetek!“ vyhrknu a vrazím mu loket pod žebra. „Jak jsi mi to mohl udělat?“ Otočím se na Jaxona. „Damasen je vážně obr?“

„Jo. Ale nežere lidi.“ Odmlčí se a pak konečně pohlédne na Flinta. „Už.“

„*Už?*“ S hrůzou uskočím, dokud nezahlednu v koutku jeho oka droboučkový záblesk. „Proboha! Tak *tohle* bylo totálně podlý. Proč si ze mě takhle utahujete?“

„Myslel jsem, že jako tvůj přítel to mám v popisu práce,“ sdělí mi Jaxon, ale usmívá se.

„Děsit mě?“

„Škádliť tě.“ Natáhne ruku a namotá si na prst pramen mých vlasů.

„Jsem si celkem jistý, že se jenom snaží zachovat si tvář, Grace.“ Flint mě nenuceně obejmě kolem ramen a věnuje Jaxonovi pohled, kterým by vyprovokoval i samotného ďábla. „Vůbec se mu nelíbilo, když zjistil, že by sis na mně mohla chtít zajezdit.“

„Flinte!“ Už podruhé mi spadne brada. „Proč to říkáš takhle?“ Bleskově se otočím k Jaxonovi. „Myslí draka. Že bych si zajezdila na jeho drakovi!“

Flint zakmitá obočím. „Přesně.“

Jsem tím neúmyslným dvojsmyslem tak zahanbená, že určitě zčervenám jako řepa. „Flinte! Přestaň!“

Ale nemám šanci ho přinutit, aby to uvedl na pravou míru, protože Jaxon prudce švihne paží... a praští Flinta přímo brady.

13

Vraž mi ještě jednu, blbečku

Na několik dlouhých vteřin jako by celý svět zpomalil. Flint zvrátí hlavu tak prudce, že o několik kroků klopýtne.

Jaxon spustí ruku a mírně se nakloní, přimhouří oči a čeká, co jeho bývalý nejlepší kamarád udělá.

A já tam stojím mezi nimi, dívám se z jednoho na druhého a snažím se přijít na to, jak se zachovat. Seřvat Jaxona? Nebo Flintu? Odejít a nechat je, aby se navzájem pozabíjeli, protože, to jako vážně? Testosteron, pche.

Než se stihnu rozhodnout, Flint se narovná. Zadržím dech a čekám, že se na Jaxona přímo uprostřed chodby vrhne. Ale jako obvykle mě překvapí. Místo aby zaútočil pěstmi nebo ohněm, pomalu zvedne ruku a s pohrdavým pohledem věnovaným Jaxonovi si setře krev z dolního rtu. V očích se mu zlomyslně zableskne.

A když konečně promluví, je to stejně nečekané jako jeho další reakce. „Překvapuješ mě, Vego. Nikdy jsi nebyl typ na podpásovky.“

Jaxon jen povytáhne obočí. „Možná by sis měl vyhledat definici, Montgomery. Není to podpásovka, když víš, že přijde. A tys ji schválně vyprovokoval.“

Flint se zasměje, ale neodvrátí zrak. To ani Jaxon, takže se oba měří pohledem. Mezi těmi dvěma je tolik spodních proudů, až mám pocit, jako by mě mohly taky stáhnout pod hladinu. A tak se snažím pochopit, o co tu doopravdy jde a co mi ušlo. Protože něco mi rozhodně uniká. Ale nakonec dojdu k závěru, že je mi to vlastně jedno. Jestli tu chtějí chodit a přetlačovat se hrudníky, nebudu jim bránit. Ale jsem si pekelně jistá, že se na to nehodlám dívat.

„Víte co? Než si tady vyřešíte tohle – ať je to, co chce –,“ zašermuju mezi nimi rukou, když na ně ukazuju, „jdu si mezitím dodělat ten úkol. Najdu si tě později, Flinte, abych ti vrátila telefon.“

Otočím se a vyrazím pryč, aniž bych prohodila slovo s Jaxonem, což konečně upoutá jeho pozornost. Dožene mě a zastaví můj odhodlaný ústup tím, že mě obejmě kolem pasu a přitáhne k sobě. „Nepotřebuješ si půjčovat jeho mobil,“ zašeptá mi do ucha.

Zrovna teď to nejsou úplně ta správná slova, takže ho sjeďu pohledem a dám mu to pořádně najevo. „Půjčuju si jeho telefon, Jaxone. Nejezdím na ,jeho drakovi‘.“ Prsty přehnaně naznačím ve vzduchu uvozovky, abych zdůraznila, jak je to celé směšné. „Nic mimořádného.“

Jaxon si povzdechne. „Je mi fuk, jestli použiješ Flintův mobil, nebo ne. Jen jsem myslel, že bys ráda měla svůj.“ Volnou rukou vytáhne z přední kapsy batohu telefon a podá mi ho.

Sklopím pohled k mobilu a zase zpátky. „To není můj telefon. Mám ho v obalu s motivem pláže a je...“ Nedokončím větu, když mi to dojde. „Počkej chvilku. Chceš tvrdit, žeš mi koupil nový mobil?“

Věnuje mi pohled jasně značící *očividně*.

„Kdy? Snažila jsem se vymyslet, jak si nějaký obstarat, když žijeme uprostřed pustiny, a tys ho nejenom stačil sehnat během jediné hodiny, ale ještě jsi to zvládl, zatímco jsi skládal zkoušky? Jak je to vůbec možné?“

Pokrčí ramený. „Nevím. Jsem tu déle? Znáš všechny triky?“

„Jasně. Ale mohl jsi mě ten trik prostě naučit. Pak bych si ho mohla pořídit sama.“

„Nevadí mi koupit ti mobil, Grace. Považuj to za dárek na přivítanou.“

„Vždyť už jsi mi dárek na přivítanou dal. Sebe.“ Položím mu hlavu na rameno, zabořím mu nos do silného, hřejivého krku a snažím se přijít na to, co říct. Pořád voní po pomerančích a čisté vodě, a ta vůně mi tiší úzkost v žaludku, o které jsem ani nevěděla.

„Nejspíš nechci, abys měl pocit, že mi musíš něco kupovat. Protože nemusíš.“ Odtáhnou se jen natolik, abych se mu zadívala do očí. „Víš to, že?“

Zavrtí hlavou a věnuje mi zmatený pohled. „Do-bře.“

Flint je pořád v doslechu – a nejspíš sleduje náš odchod –, a tak mě Jaxon zatáhne do nedalekého výklenku. „Co to má znamenat?“

Hledám správná slova a dojde mi, jak málo se vlastně navzájem známe. „Nevychovali mě, abych utrácela peníze tak jako ty. Ten náhrdelník a teď tohle –“ Sklopím pohled k telefonu v jeho ruce. „Zbrusu nový poslední model iPhonu. Je to moc a já prostě nechci, aby sis myslel, že jsem s tebou jen kvůli tomu, co mi můžeš koupit.“

„V té tvůj poslední věť je toho tolik, že budu potřebovat pár minut, abych to rozmotal. Ale nejdřív –“ Strčí mi mobil do kapsy u saka, pak mi z netečných rukou vezme ten Flintův a znovu se vykloní do chodby.

„Hej, Montgomery!“ Počká, až se Flint otočí a upře na něj vyčkávací pohled. Pak křikne: „Postřeh!“ a hodí mu telefon dokonalým plynulým obloukem. Flint ho chytí a ve stejném pohybu se obrátí zády a vystrčí na něj prostředníček, což Jaxona rozesměje.

Přísahám, že ty dva nikdy nepochopím.

Jaxon se na mě pobaveně podívá a na chvilku si nemůžu pomoci a vzpomenu si na kluka, kterého jsem potkala před čtyřmi měsíci. Nikdy se nesmál, dokonce se ani neusmíval, a rozhodně takhle nevtipkoval. Srdce schoval za kamenným výrazem a jizvu za přerostlými vlasy, a jen se na něj podívejte teď.

Nejsem tak domýšlivá, abych si připisovala veškeré zásluhy, ale jsem vděčná, že jsem ho pomohla vytáhnout z temnoty. Že jsem ho zachraňovala stejně jako Jaxon mě.

„Fajn, a teď zpátky k tomu, co jsi říkala,“ začne, zatímco znovu vyrazíme chodbou a zahneme ke vstupní hale. „Asi to bude znít neuvěřitelně ošpaně, ale vážně je to tak. O penězích moc nepřemýšlím. Žiju už dlouho a mám jich hodně. Tak to prostě je. A možná si to nemyslíš, ale zatím jsem byl fakt zdrženlivý.“

Sáhnu do kapsy a vytáhnou mobil za víc než tisíc dolarů, který mi právě dal. „Tohle je zdrženlivé?“

„Nemáš ani ponětí.“ Lehce trhne ramenem a je to pekelně sexy. „Koupil bych ti celý svět, kdybys mě nechala.“

Mám chuť zavtipkovat, že už to udělal, ale tváří se příliš vážně. Navíc mě chytne za ruku a drží ji, jako by to bylo záchranné lano. Jenže já se ho držím úplně stejně. Toho kluka, který mě celou dobu nutí tohle všechno cítit.

„Jaxone...“

„Jo?“

„Nic.“ Zavrtím hlavou. „Jen Jaxone.“

Usměje se a přísahám, že když se setkáme pohledem, zapomenu dýchat. Vlastně se nedokážu vzpamatovat, dokud neřekne: „No tak, pojďme něco vyfotit, než zazvoní.“

„Jo, jasně. Ty fotky.“

„Ach, to nadšení.“ Když zahýbáme za roh, střelí po mně pohledem a povytáhne obočí. „Jsou důležité, ne? Nebo sis chtěla osedlat Flinta z nějakého jiného důvodu?“

„Cože?“ Prudce zvednu hlavu a chci ho poslat do háje, ale zjistím, že se mi tiše směje. „Uf. Tys to udělal schválně.“

„Co?“ zeptá se nevinně, ale v očích se mu uličnický blýská a nijak se to nepokouší skrýt.

„Ty jsi –“ Pokusím se odtáhnout, ale popadne mě kolem ramen a pevně si mě přidrží. Což mi nechá prostor pro jedinou možnou odvetu: vrazím mu loket přímo do břicha.

Samozřejmě ani nemrkne a ještě víc se rozchechtá. „Já jsem...?“ dobírá si mě.

„Už ani nevím. Jenom...“ Zavrtím hlavou a rozhodím rukama „Už ani nevím, co s tebou mám dělat.“

„Jasně že víš.“

Natáhne se pro polibek, který by měl být tou nejpřirozenější věcí na světě. Jsem do toho kluka zamilovaná, Jaxon je zamilovaný do mě a líbání s ním zbožňuju. Ale ve vteřině, kdy se jeho ústa ocitnou v dosahu, tělo mi nečekaně ztuhne. Zrychlí se mi srdeční tep – ale ne v dobrém slova smyslu – a začne se mi obracet žaludek.

Snažím se to zakrýt, ale tohle je Jaxon, který vždycky vidí víc, než bych chtěla. Takže místo aby mě políbil tak, jak chce, malinko se nakloní a vtiskne mi něžný, sladký polibek na tvář.

„Omlouvám se,“ hlesnu. Nenávidím, co se uvnitř mě právě teď děje, nenávidím, že nemůžeme prostě navázat tam, kde jsme před čtyřmi měsíci přestali.

A nejvíc ze všeho nenávidím, že jsem to já, kdo mezi nás dva vráží klín, zatímco Jaxon je naprosto v pohodě.

„To nemusíš. Máš toho za sebou hodně. Můžu počkat.“

„To je právě to. Neměl bys muset.“

„Grace.“ Vezme mi tvář do dlaně. „Strávila jsi sto dvacet jedna dní zamrzlá v kameni, abys nás všechny udržela v bezpečí. Jestli si myslíš, že nemůžu počkat, jak dlouho bude třeba, aby ses zase cítila dobře v mé přítomnosti, pak vážně nemáš ponětí, jak moc tě miluju.“

Zadrhne se mi dech, zároveň se srdcem a nejspíš i s duší. „Jaxone.“ Sotva to dokážu procpat kolem obrovského knedlíku v krku hned nad hlasivkami.

Jen zavrtí hlavou. „Čekal jsem na tebe věčnost, Grace. Dokážu vydržet ještě chvíli.“

Nakloním se k polibku a zčistajasna se naše vzájemná láskyplnost promění v něco jiného. V něco, z čeho se mi potí dlaně a hrdlo sevře strach.

Nezbednosti

Zvedne se mi žaludek, vyhrknou mi slzy a zapomenu dýchat. Protože mi nedělá starosti, jak dlouho na mě Jaxon bude čekat. Spíš jestli na něj ještě vůbec někdy budu připravená. Jestli znovu najdu cestu k tomu nádhernému klukovi, který mi tak snadno ukradl srdce. Zcela a úplně.

A taky přemýšlím, co to v sobě mám, že mě to nutí se takhle cítit. Jasně, už dřív jsem slyšela vnitřní hlas, který mě varoval před nebezpečím a říkal mi, co mám v naprosto bezradných situacích dělat. V takových, o kterých mě nikdy ani nenapadlo, že bych se do nich mohla dostat.

Tehdy jsem si byla tak jistá, že jsou to jen náhodné podvědomé myšlenky, které moje mysl až do té chvíle nezaregistrovala. Ale teď mě napadlo, jestli to nemohl být můj vnitřní chrličský hlas? Flint se jednou zmiňoval, že jeho drak je vnímavý a myšlení má oddělené od jeho lidské podoby. Je to s chrliči stejné?

Zničehonic se ve mně vzedme iracionální vztek. Na toho vnitřního chrliče. Na Liu a Hudsona. Na samotný osud, který nastrojil tohle všechno, co nás přivedlo až sem.

Otevřu pusku, abych něco řekla, ale sama nevím co – nejspíš cokoli, co by mohlo vysvětlit ty divné pocity, které ve mně víří –, ale Jaxon zavrtí hlavou dřív, než ze sebe dostanu jediné slovo.

„To je v pořádku.“

„To není –“

„Ale je,“ trvá na tom. „Jsi zpátky sotva čtyři hodiny. Nebuď na sebe tak tvrdá.“

Než stačím pokračovat, znovu zazvoní.